ДЕРПНГДУ
та
МІЧЕНИЙ ЗЛОДІЙ З МАРАПОРА
А. К. ЄРЛІНГ

Дерінг Ду і мічений злодій з Марапору
Автор: А. К. Єрлінг, Г. М. Берроу
Переклад: Кантерлотські Перепічки
Допомога З Обкладинкою: Лорі
Джерело Перекладу Й Сайт Автора Перекладу: https://canterlotskiperepichki.com/
Телеграм: https://t.me/canterlotskiperepichki
Ютуб: https://www.youtube.com/@canterlotskiperepichki/videos

ПРОЛОГ

Величезний сріблястий єдиноріг озирнувся на свій забризканий багном бік і скривився. Бруд не повністю приховував його потворний шрам, але, можливо, покривало північної темряви приглушить цю моторошну ознаку.

— ГРРРРРРАВ! — загарчав він у люті, крокуючи вздовж крутого краю безмежної палаючої прірви.

«Нехай бачать мій шрам». Поні схилив голову від сорому, коли знайома суміш каяття й туги накрила його з головою. Здавалося, минули цілі епохи відтоді, як сталася та подія, і все ж ось він знову тут — у тих самих селах, які колись присягався захищати. Та цього разу він їх знищить.

Правдою було те, що без своєї Кьюті Марки жеребець перетворився на тінь колишнього себе. Там, де колись жила радість, тепер оселилася нескінченна меланхолія. Образа витіснила доброту, а глибоко в його серці замість відваги вкорінилося боягузтво. Але найгіршим з усього було те, що неповторна магія, яка колись робила його таким особливим, була пошкоджена безповоротно.

Або принаймні так він вважав — аж доки не дізнався про Прокляття Вехувія. Усе, що було потрібно, — кілька невеликих жертв: кілька давніх реліквій, полонена аудиторія та маленький золотий поні. Дрібниці, якщо зважати на нагороду.

Якщо прокляття спрацює, сріблястий жеребець поверне собі все — і навіть більше. Він може стати наймогутнішим єдинорогом в усій Еквестрії! Він зловісно посміхнувся, уявляючи всі ті способи, якими скористається новоздобутою

силою. Тепер, коли в нього був план, справи нарешті пішли вгору.

Він кинув на себе останній погляд, відбившись у віддзеркаленні великої скляної колби. Між неслухняною чорно-зеленою гривою, криваво-червоними очима та шрамом на боці він був невпізнанним. Що б тепер подумали селяни про свого уславленого героя?

— Ту статую в центрі міста слід знищити. Непохитний Жеребець Нейґлплу… — зневажливо пирхнув поні, крокуючи туди-сюди й спостерігаючи, як розплавлена лава здіймається бульбашками та згортається в шиплячі складки. — Такий шанований чемпіон. Мене від цього нудить!

Він відірвав шматок іржавих сталевих вудил, що лежали неподалік, і жбурнув їх у палаючу жижу. Задоволення хвилею прокотилося його жилами, коли метал розжарився до яскраво-червоного й розплився в невпізнанну грудку. Вона пішла під рідину й зникла, щоб більше ніколи не з’явитися. Єдине, що залишилося, — здіймаючийся пар.

Час настав.

Жеребець кинув на своє лігво останній погляд і зірвався риссю вгору вузьким ґрунтовим тунелем, а його грива й хвіст майоріли позаду. Цієї ночі він знову завдасть удару, наблизившись ще на крок до своєї здобичі. І не було в усій Еквестрії жодного поні, здатного його зупинити.

Розділ 1

У відкритому морі

Коли Дерінг Ду порпалася у своїй сідельній сумці, її почало нудити. І зовсім не через гойдання великого корабля на хвилястому, бурхливому морі. Причиною було усвідомлення того, що від її запасів — колись ретельно підібраного набору сушених яблук, солоних морквин і буханця хліба з насінням — залишився лише один черствий шматок хліба. Цього було замало, щоб нагодувати навіть кобилку.

Якби її припаси не вичерпалися під час шторму над Філіппінським морем, Дерінг змогла б протриматися на борту SS Blue Peter значно довше. Та життя на воді було непередбачуваним, а течії віднесли корабель далеко від запланованого курсу. У результаті шукачка пригод не змогла потай зійти на берег у жодному порту — не кажучи вже про те, щоб навідатися до крамниці й поповнити свої запаси. Уся команда вже починала відчувати нестачу найнеобхіднішого.

Звісно, завжди залишалася можливість ще раз позичити щось із корабельної камбуза. Але це було ризиковано. Моряки ретельно вели облік своїх запасів, і якщо щось зникало, Дерінг Ду швидко б викрили. Три дні тому вона вже піддалася спокусі й поцупила пиріг з високої купи, яку якраз збиралися подати команді на вечерю. Ніхто цього не помітив. Дерінг із задоволенням вгризлася в крихку, маслянисту скоринку й тягучу, соковиту начинку.

Та пізніше того ж вечора, коли вона вже була ситою й схилилася над своєю пошарпаною мапою Глибинного Невідомого — рідкісним путівником до Затоплених Храмів

Техуті, — Дерінг Ду почула, як кухар на ім’я Грізі Спун вичитує свого помічника, Сквер Міла, за те, що той з’їв більше, ніж йому належить. Грізі пригрозив Скверу, що якщо той не зізнається, то залишиться без їжі на весь наступний тиждень. Сквер Міл збрехав від відчаю й сказав, що з’їв два пироги, списавши це на неймовірні кулінарні здібності Грізі. Здавалося, така відповідь цілком задовольнила його начальника.

Дерінг було щиро шкода того бідолашного лошати протягом усієї цієї історії, але не було жодного шансу, що вона видасть себе зараз. Дерінг чула чимало небилиць у прибережних кав’ярнях про наслідки безквиткового проникнення на корабель капітана Поні Старшого, та це було не те, що їй хотілося б перевіряти на власній шкурі. Хоч капітан і не був піратом, цей військовий жеребець мав репутацію людини, яка поводиться з безбілетниками гірше, ніж Хуфбірд.

Раптом корабель різко хитнуло. Брудні каструлі, звалені в умивальнику, загриміли одна об одну, а Грізі Спун вигукнув лайку. Ослаблене тіло Дерінг врізалося в розщеплені дерев’яні двері, придавивши її праве крило. Вона застогнала від болю. Це крило вже ніколи не було таким, як раніше, з того часу, як вона зазнала жахливої аварійної посадки в джунглях поблизу півострова Юкатан-Понінсула. Ніщо не дратувало її більше, ніж мати травму.
— Гррр, — процідила Дерінг крізь зуби, оглядаючи болючу кінцівку. Боліло нестерпно. Можливо, вона й не хотіла зізнаватися собі в цьому, але Дерінг Ду починала виснажуватися від багатьох тижнів у морі, проведених у пошуках Кришталевої Сфери Хумна.

Легенди стверджували, що цей магічний артефакт можна знайти в одному із Затоплених Храмів Техуті, розташованих на глибині ста фатомів під поверхнею води. Сферу тримала статуя між двома золотими копитами, під сяйливим металевим жезлом. Вірили, що Сфера має силу зцілювати будь-якого поні, який до неї доторкнеться, незалежно від недуги. Шкода лише, що легендарне давнє місто було ще важче знайти, ніж Острови Галопуючого Привида! Як і з більшістю скарбів, Дерінг Ду відчувала пекуче прагнення відшукати його й зробити своїм. Або принаймні не допустити, щоб він потрапив у чужі копита чи пазурі.

Хоча досі її пошуки не мали успіху, здаватися назавжди вона не збиралася. Дерінг просто потрібно було провести більше досліджень, зануритися глибше в каламутні таємниці Техуті й Хумна. А тоді вона негайно знову вирушить у відкрите море. Наступного разу — з більшими запасами: можливо, із сушеними грушами з перцем, кількома яблучними тартами та маленькою подушкою.

Сильний порив холодного повітря влетів у тісну комірчину каюти, де вона була напхом запхана. Старе хитке червоне дерево в кількох місцях розщепилося, залишивши кілька зяючих дір. Це було ідеальне місце, щоб підглядати за капітаном Поні та його морськими головорізами (відомими як Королівський флот) на борту «Блу Пітера». Щоправда, для збереження тепла у відкритому морі воно підходило значно гірше.

Дерінг обережно розтерла своє болюче крило. Сильні вітри на кораблі були надто жорстокими — занадто сильними для польоту. Та навіть якби це було можливо, Дерінг ніколи б не ризикнула показатися. Навіть заради коротенької розминки. Її напевно висадили б у найближчому порту, а той був за

сотні миль від дому. Залишаючись поза очима, Дерінг змогла дістатися до місця призначення цілою і неушкодженою.

Вона подумала про своє тепле ліжко в маленькому будиночку серед лісу. Дерінг напружила пам’ять, але не могла пригадати, коли востаннє там спала. Перед тим як вирушити на пошуки Кришталевої Сфери Хумна, вона була зайнята пошуками Талісмана Теночтітлана. А ще раніше її затримали в джунглях через поранене крило, коли вона полювала за храмом Ауїзотля. Здавалося, для Дерінг Ду ніколи нічого не сповільнювалося — але саме так їй і подобалося. Як на неї, бездіяльне життя було нудним життям. Завжди знаходилися скарби, які треба відкрити, і поні, яких слід урятувати!

Боцман, дужий жовтий жеребець на ім’я Стіл Анкор, пройшов повз крихітний ілюмінатор у дверях сховку Дерінг. Вона впізнала його за важким глухим стуком копит по дерев’яних дошках палуби. Насправді Дерінг уже могла впізнавати більшість членів екіпажу лише за звуками — після тижнів підслуховування та уважного спостереження за їхніми дрібними звичками.

— Гей! — Стіл Енкор зупинився просто біля ілюмінатора в дверцятах комірчини. — Ти чув… про старого Мо? Він перетворився…

— Та невже? От халепа… — додав Сі Сторм, молодший кадет палубної команди. Поні знизив голос до шепоту. Дерінг притисла вухо до скла, щоб не прогавити жодного слова. Вона не знала, хто такий Мо і на що саме він перетворився, але інформація була цінною — незалежно

від того, якою вона була. У почутому вчувалася слабка іскра чогось інтригуючого. Сі Сторм продовжив:

— Та в ньому це завжди сиділо. Бідолаха й так через багато що пройшов — з тією історією з боком і всім таким. Огидна штука. Шкода, що він не зміг—

Але розмову різко обірвав крик: «Земля на горизонті!» Майже одразу за ним пролунала серія вигуків від решти екіпажу — всі заметушилися, готуючи корабель до швартування. Вони нарешті дісталися порту.

— Нарешті, — пробурмотіла Дерінг собі під ніс. Вона закинула до сумки свою мапу, шматок черствого хліба та вкрадений кухоль сидру й приготувалася зійти на берег. Якщо її розрахунки були правильними, «Блу Пітер» зараз стояв у бухті Хорсшу-Бей — сяйливій маленькій сапфіровій затоці на східному узбережжі Великої Еквестрії. Після того як їй удасться безпечно втекти з корабля, дорога додому займе приблизно день — якщо летіти, як пегас. Думка про те, щоб нарешті розправити крила, змусила її пір’я свербіти від нетерплячки.

Завжди було дивно ступати на суходіл після такого довгого перебування в морі. Але принаймні тепер у неї були інші варіанти. Знову опинитися на твердій землі було чудово, навіть якщо кожен крок змушував копита Дерінг здаватися налитими свинцем.

Ай! — беззвучно вимовила вона, марно намагаючись розтягнути крила. Масаж насправді не допоміг. Схоже, навіть політ даватиметься нелегко.

Ну що ж, була не була, — подумала вона й сподівалася на краще. Вона вихопилася з камбуза, стрибнула з корабля й

полетіла щодуху в холодне лазурове небо. Увесь екіпаж, окрім одного поні, був надто зайнятий, щоб її помітити. Сквер Міл, худорлявий помічник кухаря, стояв приголомшений, чухаючи гриву, дивлячись, як безквиткова пегаска перетворюється на крихітну цятку вдалині. Невже він і справді щойно бачив золотистого поні з сіро-чорною гривою, який вилетів із кухонної комірчини? Тоді Сквер Міл згадав про зниклий пиріг і насупився.

— Ігри скінчилися, капітане Поні! — засміялася Дерінг, коли корабель під нею ставав дедалі меншим, а його вітрила згорталися, ніби все судно ось-ось сховають у дерев'яну іграшкову скриньку кобилки поруч із кубиками та ляльками.
— Дякую за безкоштовну поїздку! — крикнула Дерінг, злегка торкнувшись полями свого пробкового капелюха, хоча моряк цього вже не почув. Вона була далеко за межами чутності, ширяючи крізь пориви й подуви вітру, відчуваючи себе такою ж вільною, як дракон у свій перший сезон міграції.

Попри те що вона була голодна, виснажена й уся боліла, золотиста поні не могла не всміхнутися, звертаючи свій курс додому. Вона вдихнула на повні груди свіже солоне повітря й замислилася над тим, що чекає на неї далі. Що б там не було, Дерінг Ду не могла дочекатися, щоб це з'ясувати. Коли пригода кличе тебе на ім'я, часу на щось інше просто не залишається.

Розділ 2
Загорнутий у плащ незнайомець

Коли наступного дня Дерінг Ду нарешті дісталася лісу, вона побачила, як якийсь поні ходить туди-сюди перед її скромною оселею. Маленький двоповерховий будиночок мав жовтий солом'яний дах і невеличкий коричневий комин у цятку. Він був зовсім непримітний, але це був дім. Принаймні в ті кілька днів на рік, коли вона не вирушала на пошуки загублених скарбів і викрадених амулетів. Саме це місце Дерінг Ду й подобалося найбільше — воно не впадало в око, і ніхто ніколи б не здогадався, що тут живе всесвітньо відома шукачка скарбів. Ніхто, вочевидь, окрім цього жеребця.

Золотиста пегаска швидко сховалася за найближчий камінь, ледь не потрапивши на очі гостеві. Досвід підказував їй, що випадковий поні — не завжди добра ознака. Це могло бути щось зловісне, якась пастка. Звісно, Дерінг не боялася пасток, але спочатку поспостерігати за ситуацією означало мати перевагу.
«Дивись і вчися», — вона завжди казала А. Б. Рейвенхуфу. — «Поні видають про себе більше, просто існуючи, ніж ти будь-коли зможеш витягнути з них допитами».

Поні в плащі знову постукав у двері — цього разу трохи гучніше. Він починав втрачати терпіння. Жеребець відкинув назад свій зелений оксамитовий каптур, відкривши неслухняну золоту гриву, глибоко посаджені очі та широкі риси морди. Його жовта шерсть була такою брудною, що здавалося, ніби він проповз сюди крізь гоферову нору. До гриви пристали грудки багна й листя. Від нього сильно тхнуло солодкими грушами з перцем — запах, що дивно

контрастував із його брудним, занедбаним виглядом. Він насупився й потюпцем підійшов до одного з передніх вікон.

Дерінг Ду витягнула шию, намагаючись розгледіти його кьюті марку. Якщо вдасться кинути бодай швидкий погляд, можливо, вона зможе визначити, ворог він чи друг. На щастя, зелений плащ постійно збирався складками й сповзав до вигину його спини. Коли оксамит нарешті відкрив бік жеребця, Дерінг побачила кьюті марку у формі жовтого прямокутника з чорними рисками вздовж одного краю. Це була лінійка — така, якою користуються в класі. З огляду на фотографічну пам’ять Дерінг Ду на кьюті марки, вона одразу зрозуміла, що ніколи раніше не бачила цього поні. А отже, він був невідомою величиною — потенційною некерованою загрозою. Йому не варто було довіряти — лише спостерігати.

Можливо, він був одним із прислужників Доктора Кабаллерона. Знехтуваний Кабаллерон так і не зміг змиритися з тим, що Дерінг відмовилася працювати з ним у команді — шукати давні реліквії й оберігати всі землі Еквестрії від зловісних задумів гігантського синього пса-монстра Ауїзотля. Тепер Кабаллерон користувався кожною нагодою, щоб підставити Дерінг підніжку. Якщо Дерінг Ду щось шукала, можна було не сумніватися: Кабаллерон ішов за нею на два кроки позаду, підбирав підказки, залишені нею, і намагався розібратися в усьому, щоб зрештою забрати приз собі. Він потребував її, але це почуття не було взаємним. Дерінг Ду працювала сама — за винятком украй рідкісних обставин. Кільця Скорчеро були тому прямим доказом.

Але ким же був цей таємничий, змоклий і змучений незнайомець, що стояв перед її прихованою лісовою

хатинкою? Його дивний одяг і виразні, чужоземні риси натякали на те, що він подолав чималу відстань, аби знайти її.

Дерінг Ду пригадала, як зустрічала групу поні в подібних плащах під час подорожі до басейну Теночтітлана в південних широтах. Тоді Дерінг Ду вже кілька тижнів була в дорозі, прямуючи розграбувати табір Імператриці Кетцтвцтл, сподіваючись назавжди завадити її темній магії знову заволодіти Амулетом Спокути. Проте орієнтиром, який Дерінг обрала, виявилося мандрівне дерево, і вона, сама того не усвідомлюючи, з кожним днем віддалялася від свого справжнього пункту призначення!

На щастя, її знайшли три молоді кобили з села на ім’я Лузітано, що лежало неподалік Аппллузької стежки. Вони помітили характерне дерево, яке танцювало вдалині, й здогадалися, що воно знайшло нову жертву для свого жорстокого жарту. Дерінг Ду було соромно за своє незнання цього виду дерев, але вона щиро подякувала їм за доброту. Поні виявилися настільки щедрими, що навіть провели її до імператриці, хоча це й наражало їх на серйозну небезпеку. Ніхто не хотів наближатися до імператриці, адже було відомо, що вона зачаровує випадкових подорожніх і використовує їх у своїх темних і викривлених змовах.

Зі своєю схожою зовнішністю цей білявий поні цілком міг бути одним із шляхетних мешканців того самого регіону, але довіри він не заслуговував, доки не буде доведено протилежне. Дерінг Ду відчула, що щось тут не так. Особливо через запах тих груш із перцем.

— Дерінг Ду! — прогримів він на галявину. Його голос глухо розбився об густу стіну дерев. — Якщо ти десь поблизу — а

я сподіваюся, що так, — тобі варто навідатися до села Марапор. Поки ще не пізно!

Він обернувся й подивився просто на камінь, за яким вона ховалася, його погляд уп’явся в нього так, ніби той був прозорим. Дерінг Ду різко втягнула повітря. У його голосі відчувався тягар каяття.

— Можливо, вже й так запізно…

— Дещо, що допоможе тобі з дослідженням, — сказав поні, нахиляючись до ганку. Він зітхнув і затримався ще на кілька митей, вдивляючись у дерева. — Хотів би я пояснити більше, але нам знадобиться твій блискучий розум, якщо ти збираєшся врятувати нас від нього. Будь ласка, прийди й урятуй нас, Дерінг Ду.

Після цього він помчав углиб лісу, а його золота грива розвивалася, плащ майорів за спиною.

Вчитися старанніше? Рятувати їх? Про що, в ім’я Гірського Хребта Єдинорогів, він узагалі говорив? Дерінг вийшла зі свого сховку й підійшла до вхідних дверей, а її розум працював на повну, намагаючись розгадати нову загадку.

— Ой! — вигукнула Дерінг, коли щось на ганку зачепило її копито. Поні ледве могла повірити власним очам, коли побачила, що це було. Вона щойно перечепилася через річ, яку намагалася знайти вже багато років. Вона була для неї ціннішою за будь-які інкрустовані коштовностями реліквії чи магічні цілющі кришталеві сфери. Це була книга!

РОЗДІЛ 3
Виведене на світло

Дерінг Ду погладила шкіряну палітурку й поставила «Енциклопедію Еквестрії: Рідкісні коштовності й реліквії відомого світу. Том E–F» на полицю поруч із дванадцятьма іншими томами, які вже були в її колекції.

— Разом нарешті, — із захопленням промовила вона вголос.

Наскільки їй було відомо, ці книги були єдиними вцілілими примірниками давніх текстів. Досі зібрання Дерінг було неповним. Вона вже починала вірити, що ніколи не знайде невловимий том E–F. Але ось він — у бездоганному стані. Тепер, коли всі книги зібралися разом, здавалося, ніби вони набули нового життя.

Кожен окремий том мав свій яскравий відтінок веселки. Нове надбання було кольору палаючого світанку — останній відтінок помаранчевого перед тим, як він переходить у іскристо-жовтий. Він заповнював прогалину між знайомими томами: хурмовим відтінком тому C–D та насиченим канарковим кольором тому G–H. На кожному корінці були зображені дві літери абетки. Золоті завитки й зірки, що їх прикрашали, ніби танцювали, радіючи тому, що схвильована родина знову зібралася разом.

Дерінг Ду на мить відступила назад, охоплена захватом, а потім жадібно знову зняла фоліант із полиці. Вона благоговійно тримала його в копитах. Це могло бути ключем до всього. Відповіддю на великі таємниці Еквестрії й не тільки. Вона, певно, перевірила сотні бібліотек по всьому світу в пошуках цієї книги. Чому ж незнайомець так легко з нею розлучився? Дерінг знала достатньо, щоб остерігатися

подібних дарів, але не могла стримати бажання прийняти цей — без жодних застережень.

— Іди до Дерінг… — прошепотіла вона, і її шлунок у відповідь голосно загурчав. Їжа могла зачекати. Дерінг Ду зняла свій бежевий пробковий капелюх і жбурнула його через кімнату. Той упав на стару, занедбану друкарську машинку, що стояла на її письмовому столі з рулонною кришкою в кутку. Вона опустилася в улюблене м’яке зелене крісло, натягла свої червоні окуляри з роговою оправою й обережно розгорнула тверду обкладинку, проводячи копитом по внутрішній стороні титульного аркуша.

На лівий бік була наклеєна екслібрисна наліпка. На ній просто було написано: З БІБЛІОТЕКИ Г. Р. Можливо, це була підказка до особи таємничого жеребця? Хто був той, хто подарував їй цю безцінну книгу зі своєї власної колекції? І, що важливіше, чому? Можливо, йому можна було довіряти. Можливо, їй варто було з ним поговорити — особливо після того відчайдушного благання про допомогу для містечка Марапор. Де б воно не було.

Дерінг Ду гарячково гортала сторінки, шукаючи нові відповіді. Робити це було складно, навіть не знаючи, які саме питання ставити. Та все ж вона не могла вбирати всю інформацію на сторінках достатньо швидко. Минув час. Дерінг відволіклася, читаючи про щось під назвою Елементи Гармонії. Аж раптом вона помітила, що сторінка в розділі F була загнута. Її копито ковзнуло вниз по старому жовтому пергаменту.

— Хм… Фауна… Фельдшпат… Реліквії Фланкари… Велика Луно! — Дерінг підскочила від шоку. Вона повністю забула про Реліквії Фланкари! Про них згадувалося в її томі U–V у

розділі «Вехувій, гора». Там не було сказано, чим саме вони є, але зазначалося, що вони надзвичайно могутні, і було вказано: «див. том E–F, “Реліквії Фланкари”». Вона завжди гадала, що це таке, і тепер ось-ось мала дізнатися, якою ж силою вони насправді володіють. Дерінг відчула, ніби земля рухається під її копитами.

> Реліквії Фланкари:
> Складаються з посоха, меча та стріли. Ці три магічні предмети відомі тим, що забезпечують найпотужніший захист у світі (коли перебувають у безпосередній близькості один до одного). Крім того, реліквії можна розмістити у формації шестикутної зірки, що дозволяє власникові скасувати будь-яке магічно завдане ушкодження.* Вважається, що їх створив великий чарівник. За чутками, реліквії були знайдені Непохитним Жеребцем із Нейплза під час його подорожей із Королівським флотом. Він подарував реліквії селам Трікорнер — Лузітано, Марапору та Поніпеї — як засіб захисту від надзвичайно активного вулкана гори Вехувій (див. том U–V).
>
> *Відоме як Прокляття Вехувія — може бути використане лише один раз. Легенда стверджує, що застосування має відбутися у присутності полоненої аудиторії та «Золотого Педагога». Через одноразовість закляття ця теорія залишається непідтвердженою.
>
> Див. також: «Захисні закляття», «Зброя».

Серце Дерінг почало битися швидше. Так бувало завжди, коли вона вже майже з’єднувала всі точки. Вона кинулася до книжкової полиці, витягла том U–V і швидко знайшла розділ про активний вулкан гори Вехувій.

— Ага! — вигукнула Дерінг Ду, перечитуючи текст, у якому говорилося, що гора вивергається раз на десять років, і що цього року минає саме десять років відтоді, як вулкан востаннє засипав навколишні землі гарячою лавою. — Я так і знала! Вехувій ось-ось вибухне — будь-якого дня!

Вона водночас відчула задоволення від своєї детективної роботи й тривогу. Коли хтось з'являвся на її порозі з відчайдушним проханням про допомогу, можна було не сумніватися: місія обов'язково включатиме якесь полювання за скарбами. Урешті-решт, це й було спеціалізацією Дерінг Ду. Але цього разу йшлося про щось значно більше.

Якщо вже відчайдушного крику про допомогу було недостатньо, то пом'ятий незнайомець прояснив усе своїм дарунком — він хотів, щоб вона прочитала про Реліквії Фланкари та їхню здатність рятувати життя. Якщо поні з Трікорнерських селищ потребували Дерінг Ду саме тепер, логічний висновок був лише один: Реліквії Фланкари перебували в серйозній небезпеці. А судячи з усього, так само, як і мешканці Лузітано, Марапору та Поніпеї. Без магічного захисту від гори Вехувій що зможе зупинити вулкан від виверження й знищення всіх поні в трьох містах? Дерінг здригнулася від цієї думки.

Вибору не було.

Попри те що вона щойно повернулася додому, настав час великій Дерінг Ду вирушати в новий похід. На прощання часу не залишалося. Вона лише сподівалася, що встигне вчасно.

РОЗДІЛ 4
Get it on inn

Дерінг Ду не знадобилося багато часу, щоб бігцем, польотом і галопом пробиратися крізь звивистий ліс у напрямку Епплузької стежки. Це була небезпечна дорога, сповнена стрімких урвищ і бурхливих річок, але припливи адреналіну, викликані обіцянкою нової пригоди, несли її вперед протягом останніх кількох годин.

Удалині з'явилося величезне старе дерево зі стовбуром, таким широким, як каное. Дерінг рідко покладалася на орієнтири після інциденту з мандрівним деревом, але їй це й не було потрібно — її відчуття напряму було бездоганним. До того ж її кьюті марка була зелено-золотою розою вітрів. Але саме це дерево означало, що вона приблизно на півдорозі до гори Вехувій і Трикорнерських селищ. Її мапа це підтверджувала.

Повітря почало холонути, а небо стало тьмяно-сірим, відкриваючи полотно з крихітних зірок і низького сяйливого місяця. Какофонія цвіркунів і пухнастих падальників, що шаруділи в кущах, ставала дедалі гучнішою, коли ніч оживала. Дерінг оцінила свої варіанти. Вона могла продовжити рух на південь і прибути до світанку, або ж знайти укриття на ніч.

Після довгого перебування на кораблі капітана Поні й стрімкого відльоту з дому вона нарешті почала відчувати справжню втому. Коли Дерінг Ду ледве могла махати крилами, вона дозволяла собі короткий відпочинок, переходячи на рись. З кожним кроком тягар у копитах нагадував їй про шлакоблоки, які колись прив'язав до них

Ауїцотль, намагаючись завадити їй викрасти Кільця Скорчеро. Доводилося визнати очевидне — поні потрібен був відпочинок.
Навколишні дерева давали достатньо укриття, щоб розбити табір, але холодний вигин стовбура здавався значно менш привабливим, ніж перспектива м'якого ліжка з білою бавовняною білизною. Дерінг Ду здригнулася й рушила далі крізь темніючі зарості. Ще трохи, — подумала вона. Я не здамся через таку дурницю, як сон.

Невдовзі приблизно за милю попереду з димаря хліва здіймалася цівка диму. Дерінг пришвидшила крок, прямуючи до вхідних дверей. «Get On Inn» був невеличким заїжджим двором у форматі «хлів і нічліг», яким керувала буркотлива стара єдиноріжка на ім'я місіс Тротсворт. Ця кремезна господиня утримувала затишний комплекс із десяти окремих хлівів. Їх можна було орендувати за невелику плату за ніч, і в ціну входив ситний обід чи навіть два.

У Дерінг потекла слина від самої думки про смачнюче рагу з моркви й яблук, яке вона з'їла минулого разу, коли тут зупинялася. Найкращим у цьому місці було те, що місіс Тротсворт ніколи не ставила зайвих запитань про те, хто ти і куди прямуєш. Чим менше сказано — тим краще, саме так, як любила Дерінг Ду. Так ніхто не потрапить у халепу через зайві знання. Шукачка пригод ніколи не знала, хто може сидіти в неї на хвості. Дерінг знала, що протистояння Ауїцотлю та доктору Кабаллерону робить її мішенню. А коли ти — мішень, не можна тримати когось поруч. Працювати наодинці — найкращий спосіб уникати… ситуацій.
Дерінг побачила заїжджий двір крізь дерева. Дерев'яна

вивіска спереду гойдалася на легкому вітрі, поскрипуючи, мов старі гойдалки на дитячому майданчику. Дерінг із полегшенням помітила, що гачки під вивіскою показували напис «вільно». Кам'яниста стежка до входу хрускотіла під її копитами, коли вона підходила.

Щойно вона зайшла всередину, тепло огорнуло пегаску. Вона й не усвідомлювала, наскільки змерзла. Кам'яний камін у кутку зустрів її потріскуванням вогню, що охоплював свіже поліно, і їй одразу стало краще. Навіть пір'я на крилах було холодним.

— Алло? — гукнула Дерінг. За стійкою нікого не було. Вона тричі подзвонила у дзвоник на прилавку. Дзень, дзень, дзень.

Раптом з'явилася місіс Тротсворт. Вона виглядала так само, як і минулого разу, коли Дерінг Ду її бачила: скуйовджена сіра грива, червона клітчаста сільська сукня й тканинна серветка з різними плямами, що звисала з фартуха на її талії.

— Знову до нас, люба? — сказала вона, перш ніж зайтися нападом кашлю.

Дерінг чемно кивнула.

— Як і раніше. І принесіть миску того рагу, будь ласка.

Вона тримала голову опущеною, щоб її пробковий капелюх закривав очі.
— Звісно… — відповіла місіс Тротсворт. Її очі лукаво заблищали. — І чим же цього разу платитимеш?

Минулого разу, коли Дерінг Ду тут зупинялася, при ній були лише кілька стародавніх золотих монет, які вона дістала з

Забутого Палацу Тлателолько. У неї не було вибору — довелося віддати цілу монету як оплату. І, звісно, дуже неохоче. Відтоді вона завжди носила з собою дрібніші гроші.

Дістаючи потрібну суму з кишені, Дерінг подумала, що тієї золотої монети вистачило б, аби оплатити найкращу кімнату в «Get On Inn» на цілий рік.

— Сьогодні лише біти, боюся, — спокійно відповіла Дерінг, кинувши гроші на прилавок.

Монети з гучним дзенькотом ударилися об поверхню, і вираз обличчя місіс Тротсворт одразу змінився на похмурий.

— Ну що ж… — пробурмотіла вона, зібрала монети й кинула їх у майже порожню касу.

Стара кобила заходилася за стійкою, щось записуючи в книгу обліку й покашлюючи. Потім місіс Тротсворт схопила іржавий ключ із гачка з написом №3.

— Наш найкращий номер, — сказала вона так, ніби робила Дерінг велику послугу.

Дерінг помітила, що всі ключі висіли на своїх місцях, окрім її й ключа від кімнати номер три. Вона дуже сумнівалася, що всі постояльці розбрелися саме цієї ночі, тож це могло означати лише одне — гостей не було. Зазвичай тут був аншлаг.

— Тихий тиждень? — Дерінг кивнула копитом у бік стіни.

Місіс Тротсворт фиркнула.

— Та як завжди останнім часом. Справи вже не ті, що раніше, відколи на півдні почалися всі ці пограбування. Тепер ніхто не хоче їздити до Трикорнерських селищ.

Вона витягла стос свіжих рушників, які виглядали вже трохи зношеними, й посунула їх до Дерінг.

— Більшість моїх клієнтів були туристами, що прямували до Марапору, Лузітано чи Поніпеї. Я ж найближче місце для ночівлі до того регіону. А тепер — нічого.

Вона замріяно втупилася у вікно, ніби дивилася назад у кращі часи.

— Пограбування? — перепитала Дерінг. Вона не чула про жодні пограбування, але таємничий незнайомець згадував Марапор. Можливо, саме це його й турбувало.

— Жах, правда ж? — зітхнула місіс Тротсворт, повертаючись до тями. — Насправді ти єдина гостя сьогодні вночі.

— А як же кімната номер три? — Дерінг кивнула на відсутній ключ.

Місіс Тротсворт похитала головою з досадою.

— Кілька годин тому зайшов один жеребець, хотів кімнату. Наполіг саме на третій. А потім, коли я пішла перевірити, він узяв і зник — навіть не попрощався! Та ще й заборгував мені чотири біти. Уявляєш? І я вже мовчу про те, в якому стані він лишив кімнату.

Вона гупнула копитом по прилавку й стиснула зуби.

— Ну й нахабство в деяких поні…

Тепер Дерінг Ду зацікавилася по-справжньому. Можливо, між тим гостем і її власним відвідувачем був зв’язок. Дерінг нахилилася ближче й знизила голос до хрипкого шепоту:

— Він, випадково, не був у зеленому плащі? З неохайною золотою гривою?

— Ну, здається, на ньому був… — місіс Тротсворт раптом урвала себе й підозріло глянула на Дерінг Ду. — А тобі що до того?

Дерінг Ду зрозуміла, що варто пригальмувати з надто допитливими питаннями, інакше вона може видати щось зайве. Останнє, що їй зараз було потрібно, — це пояснювати комусь свою місію. Вона намацала ще одну монету й кинула її старій кобилі. Це мало трохи розв’язати їй язика.

— А, тепер згадала… — сказала місіс Тротсворт, оглядаючи плату з хитрою посмішкою. — Так, у нього був зелений плащ. Що ще хочеш знати?

Дерінг усміхнулася у відповідь.

— Обговоримо це по дорозі до кімнати номер три.

РОЗДІЛ 5
Кімната номер три

Не дивно, що господиня була роздратована. Кімната була в повному безладі. Простирадла були зірвані з матраца й розкидані по підлозі. М'які подушки були роздерті, а білі пір'їни розлетілися всюди, так що здавалося, ніби в кімнаті випав майже цілий шар пухкого снігу. Лампа біля ліжка мерехтіла, перекинута набік, а по дерев'яній підлозі тягнувся слід брудних копит. Робота якогось головоріза. Може, одного з людей Кабаллерона? Саме його поплічники колись розгромили її хатину, шукаючи останнє Кільце Скорчеро.

— Схоже, хтось не в хліві виріс, — уголос зауважила Дерінг Ду, зазираючи під зім'яті ковдри. Господиня фиркнула й залишила Дерінг саму розбиратися.

Обшукавши кімнату вздовж і впоперек, Дерінг Ду була вкрай розчарована. Усе, що їй вдалося знайти, — це стара, наполовину використана баночка мазі Goops for Stuff — Hide Ointment та зім'ятий шматок пергаменту з намальованими на ньому колами. Для неї це нічого не означало, але вона все одно поклала їх до сумки. Схоже, поні в плащі просто забув їх на столі в розпалі всього цього безладу. Шкода, що він не залишив по собі більше підказок.

Наступного ранку Дерінг Ду прокинулася ще до світанку й відчула, що її тіло стало жорстким, мов дошка на піратському трапі. Здавалося, ніби кожне крило й кожну кінцівку обмотали мотузками та прив'язали до мішка з піском. Хоч це й була перша повноцінна ніч сну за багато тижнів, відпочинку вона не принесла. Вона крутилася й переверталася всю ніч, адже її розум був захоплений

тривожним сном: її оточили сотні маленьких тваринок, які благали про допомогу. Вона намагалася позбутися дивного відчуття, але й досі могла уявити їхні пухнасті мордочки та заплакані очі.

— Врятуй нас, Дерінг Ду! — благали вони.

Цей крик змішувався з голосом незнайомця й крутився над її головою, мов сіра дощова хмара.

Смужка ранкового світла почала пробиватися крізь мішковинні штори. Дерінг уже збиралася піти набрати гарячу ванну, щоб розслабитися перед новим вильотом, коли баночка на тумбочці привернула її увагу. Це була та сама мазь для шкіри, яку залишили в кімнаті номер три.

Немає часу на ванну, — подумала вона. Це чудово допоможе зняти біль у м’язах, поки я не зможу як слід відпочити.

Вона зачерпнула щедру порцію маслянистої зеленої маси й намастила нею свою зелено-золоту кьюті марку у вигляді рози вітрів. Запах був трохи кислуватий. Дерінг ще раз глянула на баночку. Ніщо на етикетці не вказувало, що засіб зіпсований. Вона лише знизала плечима.

Вона ретельно втерла мазь, подбавши, щоб та добре ввібралася в її бік і задні ноги. За мить її охопило легке поколювання, і вона знову змогла розтягнутися та нормально ходити. Дерінг Ду знову була в строю й готова рятувати поні, знайшовши Реліквії Фланкари. Звісно, якщо якийсь спритний грабіжник не дістався до них раніше.

Розділ 6
У глиб джунглів

Теплі вітри проносилися крізь сіро-чорну гриву Дерінг Ду, коли вона стрімко мчала крізь пізньоранкове небо, витягнувши ноги вперед — назустріч своїй долі. Політ від заїжджого двору був виснажливим, але вона летіла без зупинок. Вона не могла більше марнувати дорогоцінний час на такі дрібниці, як відпочинок. Нема сенсу рятувати поні, якщо вони вже назавжди застигнуть у вулканічному попелі та шлаку.

Дерінг Ду подумки похвалила себе за бездоганне відчуття напряму й швидкий політ, коли перед нею з'явилася гора Вехувій. Та коли вона наблизилася до цього велетня, їй перехопило подих. Вехувій був найбільшим вулканом, який вона коли-небудь бачила! Він здіймався високо в хмари, торкаючись блакитного неба. Почорнілі схили були порізані глибокими борознами, утвореними від численних виверженнь розпеченої лави протягом мільйонів років його існування. Острівці зеленої рослинності, що повзли вгору від широкої основи, чітко свідчили: від останнього виверження минуло вже кілька років.

Це означало, що вона встигла!

У неї все ще був шанс знайти реліквії й повернути їх на належні місця, перш ніж станеться катастрофа.

Вулкан був прекрасним, але водночас і загрозливим. Дерінг Ду замислилася, як поні цього регіону взагалі змогли побудувати тут свої міста, коли така неминуча небезпека визначала все їхнє життя. На сотні миль навколо не було жодних інших міст чи поселень. Ще в заїжджому дворі місіс Тротсворт пояснила, що мешканці Трикорнерських селищ

настільки віддалені від решти світу, що створили власне повністю самодостатнє суспільство. Кожне з трьох міст відповідало за свій головний ресурс, і вони ділилися здобутками між собою. Жителі Поніпеї були фермерами, поні з Лузітано жили біля річки й забезпечували всіх свіжою водою, а ті, хто мешкав у Марапорі, були майстрами ткацтва, створюючи характерні плащі цього регіону.

Подейкували, що талант поні з Марапору повністю полягав у виготовленні цих особливих одежин, яких так прагнули туристи. Дехто навіть казав, що ці плащі магічні й наділяють власника унікальними здібностями. Дерінг не була впевнена, чи варто в це вірити. Але як досвідчена мандрівниця, вона бачила чимало неймовірного: храми, що руйнувалися за лічені секунди, тубільців, які випускали в неї сотні отруєних стріл, поки вона пробиралася крізь ліс, і величезні валуни, що переслідували її вузькими підземними проходами. Якою б не була правда про цих загадкових мешканців, усе вказувало на те, що починати пошуки слід у Марапорі.

Дерінг нахилила тіло, пролітаючи крізь низькі хмари й уважно розглядаючи градієнт насичених зелених відтінків унизу, шукаючи ідеальне місце для приземлення. Вона хотіла сісти трохи осторонь Марапору, щоб спершу зорієнтуватися, перш ніж заходити до міста. Якщо хтось помітить її завчасно, доведеться пояснюватися. А іноді найшвидший спосіб зіпсувати місію — зробити її публічною. Бо запитання завжди потребують відповідей.

Краєвид, здається, точно відповідав мапі, яку вона отримала зі свого Атласу Еквестрії. Підніжжя гори Вехувій було оточене густими тропічними заростями — ковдрою з глибоких зелених, вогняно-червоних і насичених фіолетових

відтінків. Протоптана стежка, що з’єднувала три міста, утворювала з висоти чіткий трикутник, у центрі якого височіла величезна гора.

Біля одного з поселень текла блискуча бірюзова річка — отже, це був Лузітано. Дерінг сильніше замахала крилами, описуючи коло, щоб дістатися до наступного міста. Різнокольорова мозаїка полів підказувала, що це землі фермерів із Поніпеї.

Дерінг полетіла до останньої вершини трикутника. Коли вона наблизилася, то змогла розгледіти невеличку сітку глиняних хатинок із зеленувато-бежевими солом’яними дахами.

Без сумніву, Марапор, — подумала Дерінг, згадавши ілюстрацію на стіні в «Get On Inn».

Хвиля збудження прокотилася тілом Дерінг. Зовсім скоро вона знайде цього таємничого поні в плащі, і він приведе її до безцінних Реліквій Фланкари. Це завдання було надзвичайно небезпечним, але вона була готова до виклику. Дерінг пірнула вниз у спекотні джунглі, просто за межами міста. Вона розправила свої золоті крила й граційно приземлилася поруч із групою пальм із товстими стовбурами. Їхні довгі зелені листки м’яко гойдалися на легкому вітрі, який був єдиним полегшенням у цьому тропічному повітрі. Краєвид був вражаючий — якщо, звісно, вам до душі задушлива спека й нависла вогняна загибель.

Аромат місцевих гібіскусів був таким сильним, що, здавалося, його можна було побачити. Дерінг вдихнула цей солодкий, п’янкий запах — і одразу згадала, що читала про рослинність у цій частині світу. Тут було поширено тисячі видів екзотичних квітів, особливо сомнамбулярні цвіти.

Вона взяла одне з величезних фуксійних квітів у копито й перевірила стебло, щоб переконатися, що воно не помаранчеве. Інакше вона заснула б за мить, хоча зовні виглядала б цілком бадьорою. Блукати уві сні протягом усієї пригоди було б не лише марно, а й небезпечно. На щастя, стебло мало безпечний, приємний фіолетовий відтінок. Дерінг Ду ще раз глибоко вдихнула, наповнюючи легені свіжістю.

Крапля поту скотилася по її обличчю, а пасмо чорної гриви прилипло до потилиці. Дерінг зняла свій пробковий капелюх і сховала його в заростях папороті та кущів із лавандовим листям, більшим за її тіло. У такій вологості носити головний убір було надто нестерпно, та й він привертав забагато уваги. Поки що найважливіше було злитися з оточенням.

Навколо було кілька впізнаваних орієнтирів, зокрема блискучий бірюзовий ставок і три пальми однакової висоти, що росли в ряд. Вона перевірила коріння, щоб упевнитися, що це не мандрівні дерева, і витягла шматок крейди з кишені сорочки. Накресленого хрестика на середньому дереві було цілком достатньо.

Крізь дерева прокотився крик білоперого примарного ара:

— Кааааааакааааааа!

Великий птах розправив свої мов інієм вкриті крила й зі свистом пролетів повз Дерінг Ду. Це було попередження чи привітання? Неважливо — її це не зупинило. Вона була тут із завданням, і ніщо не стане їй на заваді. Навіть найнебезпечніший тропічний птах, відомий поні.

— Що тут у нас? — пробурмотіла Дерінг, розглядаючи великі відбитки копит у висохлому багні. З обох боків тягнулися дві прямі лінії — сліди від численних возів, що проходили тут. Це була частина торгового шляху, який вона бачила згори.

Поні порилася у своїй коричневій сумці й дістала світло-сріблястий плащ із капюшоном. Це було найближче до марапорського плаща, що вона змогла знайти у своїй шафі вдома. Якщо пощастить, цей маскувальний одяг дозволить їй трохи розвідати ситуацію, не привертаючи уваги як чужинка. Міське маскування було справжнім мистецтвом — Дерінг вважала його навіть складнішим, ніж ховатися серед рослин. До того ж цього разу вона була пегаскою на території, де переважали земні поні. Поки що їй доведеться щільно притискати крила.

З кущів пролунав тихий шиплячий звук. Дерінг Ду завмерла на місці. Джунглі були величезними й підступними, повними схованок, де могли причаїтися смертельно небезпечні істоти. Дерінг Ду не раз відчувала, що її переслідує якийсь хижак. Винуватець виявився, коли гігантська зелена змія проповзла просто під її копитами. Сонячні промені пробивалися крізь крони дерев, відбиваючись на блискучій лусці створіння. Проте змія, схоже, зовсім не цікавилася поні шукачкою пригод. Вона зникла в заростях, залишивши по собі ще одне шипіння.

— Фух! — Дерінг рушила далі, тихо ступаючи по висохлому багну й опалому пальмовому листю. Вона вже почала думати, що помилилася у своїх розрахунках відстані до міста, коли крізь дерева долинув приглушений гул багатьох поні, зібраних в одному місці.

Чудово, — подумала вона. Натовп — найкраще місце, щоб залишитися непоміченою.

— Філлі-хо! — пробурмотіла вона до себе й рвонула вперед, переходячи в повний галоп. Пил і листя папороті здіймалися під її копитами, коли вона мчала до, як їй здалося, сонячної галявини. Свою помилку вона усвідомила, коли було вже майже запізно. Вона мчала просто до урвища!

Село було прямо під нею, приблизно за сорок футів унизу. Її копита різко загальмували, намагаючись втриматися на слизькому листі.

— О-о-ой! — вигукнула вона, рефлекторно розкриваючи крила. Вона обережно замахала ними й відступила від краю. Її плащ зісковзнув із обличчя й оголив крила. Дерінг була повністю викрита.

Усі поні внизу припинили ритмічне скандування, яке вона щойно чула, і підняли на неї погляди. Їхні очі, ще вологі від сліз, тепер широко розкрилися від подиву.

— Золотий Пророкований Пегас! — вигукнув високий синій поні в пурпуровому плащі. — Ми врятовані!

От тобі й непомітний вхід.

Розділ 7
Золотий Пророкований Пегас

Селяни оточили її, гудучи схвильованими голосами.

— Думаю, ви помилилися поні, — благала Дерінг Ду, коли стара бабуся взяла її за копито. Та щось невиразно бурмотіла, ведучи розгублену Дерінг у місто. — Я не той пегас, якого ви шукаєте. Я лише… — Дерінг напружено задумалася. Чомусь їй згадалася А. Б. Рейвенхуф. — Я просто… вчителька!

Це, здається, ще більше їх збудило. Вони затупотіли копитами по землі, аплодуючи.

— Ласкаво просимо до Марапору. Я той, кого називають Каастік, — сказав високий синій поні, виходячи вперед. — Ми чекали на вас, — він уклонився їй із повагою, — о мудра.

Каастік відкинув капюшон, відкриваючи складно заплетену білу гриву. На кінцях кожної коси були вплетені маленькі різьблені кристали. Його шовковистий плащ був гладенький, мов масло, і мав колір прекрасного заходу сонця. Тканина переливалася так, як Дерінг Ду ще ніколи не бачила за всі свої подорожі. Навіть зелений візерунок із листя виглядав так, ніби це жива рослина, що простягає свої пагони й росте з часом. Можливо, плащ і справді мав магічні властивості. Каастік явно був важливим поні, раз носив такий розкішний одяг.

— Тут сталися жахливі речі, — він похитав головою в розпачі й опустив погляд. Каастік поклав копито на плече Дерінг і прошепотів їй на вухо: — Невимовні речі.

Дерінг насторожилася. Вона нахилилася ближче й тихо спитала:

— Це якось пов’язано з Реліквіями Фланкари?

— Усе пов’язано саме з ними, — мудро кивнув Каастік. Кристали в його косах заблищали на сонці.

— Можеш відвести мене до однієї з них? — запитала Дерінг Ду, її голос тремтів від передчуття. Вона була на порозі відкриття. — До меча, посоха… чи стріли? Якщо б вона хоча б побачила один із легендарних предметів, то, можливо, зрозуміла б, як дістатися до інших. І тоді села можна було б урятувати від виверження Вехувія.

— Я б хотів показати тобі їх усі… — сказав Каастік, і його голос був сповнений драматичного смутку. — Але охоронця реліквій — нашого шкільного вчителя, Голден Рул — викрали. Разом із Посохом Поніпеї та Мечем Лузітано, боюся. Стріла Марапору все ще тут.

— Де?! — вимогливо спитала Дерінг, озираючись у паніці.

Каастік її проігнорував і продовжив:

— Це невимовне благословення, що ти опинилася на нашому порозі. І воно не може бути випадковим.

Він знову вклонився їй, торкаючись передніми ногами землі. Селяни наслідували його приклад, схиляючись.

— До чого ти ведеш? — запитала Дерінг Ду. Ці місцеві явно вміли ходити довкола теми.

— Ти маєш залишитися тут і взяти на себе його роль — охоронця реліквій… і шкільної вчительки Марапору, —

Каастік знизав плечима з усмішкою. — Тоді, можливо, ти отримаєш відповіді, які шукаєш.

— Я? Вчити? — Дерінг Ду не хотіла розчаровувати поні з Марапору, та й їй потрібно було, щоб вони співпрацювали з нею. Інакше як вона зможе наблизитися до Реліквій Фланкари? Технічно вона й не брехала, коли сказала, що колись була вчителькою. Це був лише короткий період разом із А. Б. Рейвенхуф в університеті, але все ж рахувалося. Вона не раз думала повернутися до цього, але поклик пригод був надто сильним, щоб осісти в запиленому класі й намагатися пояснювати важливі речі молодим поні, яким це не дуже цікаво.

— Каастік, ти вмієш торгуватися, — вона нахилила голову набік і закотила очі. — Але я погоджуюсь.

Каастік кивнув із усмішкою.

Дерінг Ду знала, що він, напевно, бачив багато таких, як вона — адже, як і допомога поні, шукачів скарбів часто вабить сам процес пошуку. Усе це — про подорож, про захват від відкриття чогось неймовірного. Вони готові майже на все, щоб досягти мети, навіть якщо не збираються залишати здобич собі. Він бачив, що вона прагне знайти Реліквії Фланкари.

Чого вона не знала — це те, що для нього було неважливо, чи є вона справжнім Пророкованим Пегасом. Вона була єдиною надією, і як лідер села Каастік мусив підтримувати дух мешканців.

— Поні Марапору! — вигукнув Каастік, повернувшись до збудженого натовпу. У своїх плащах вони виглядали як море мерехтливих тканин. Він високо підняв копита. — Ми

молилися великим хранителям, і вони відповіли нам. Будьмо вдячні, що нам більше нічого боятися. Бо пророцтво каже, що в час нашої потреби з’явиться чужоземна поні з великими знаннями.

Каастік урочисто підняв копито Дерінг.

— Це сталося! Цей золотокрилий ангел захистить нас!

Поні радісно закричали й почали обіймати одне одного. Маленька поні лимонного кольору в потертій оливковій накидці підійшла ближче й поклала один гібіскус до копит Дерінг. Вона підняла на неї великі довірливі очі.

— Це вам, пані… е-е… як вас звати?

— Ем… — Дерінг Ду підняла брову. Можливо, їй ще вдасться зберегти хоч якусь анонімність. — Мене звати Рейвенхуф. Маріон Рейвенхуф

Розділ 8
Мудрість жеребців і науковців

Поверхня чорної дошки видала пронизливий скрегіт, коли Дерінг Ду провела по ній шматком жовтої крейди. Вона не звернула жодної уваги на те, як її учні скривилися, і продовжила люто писати. Маленький клас позаду неї був набитий юними кобилками й жеребцями, які намагалися стежити за уроком мандрівниці, але безнадійно провалювалися. Ймовірно, тому що вже за три хвилини після початку лекції про механіку активних вулканів вона забула, що взагалі має викладати, і стрімко понеслася в далеке, небезпечне місце — у закутки власного розуму. Бо щойно Дерінг Ду починала будувати теорії про місцезнаходження певного скарбу й способи його здобуття, вона вже не відповідала за те, куди заведуть її думки. Зазвичай це, щоправда, не відбувалося перед аудиторією.

Скрииииииип. Учні знову скривилися, коли копито Дерінг зашкрябало крейдою по дошці. Вона тихо бурмотіла, мов математик на порозі геніальної нової теореми. Малюнок, який вона зробила — Меча Лузітано — було обведено дванадцять разів, а стрілки розходилися по всій дошці до різних нотаток і схем. Вона притисла копито до підборіддя.
— Але якщо реліквії пов’язані, то чому вони досі працюють окремо? Якщо те, що каже ця книга, правда, сила доступна лише через об’єднання всіх трьох у цій формації та за присутності «Золотого Педагога».

Вона вказала на діаграму, яку намалювала — реліквії у формі шестикутної зірки.
— Але, можливо, у них є інша сила, ніж просто відновлення після поранення? Ми вже знаємо, що вони захищають три

села від гори Вехувій... хто сказав, що в них немає ще інших призначень—

— Міс Рейвенхуф? — пискнув тихий голос із задньої частини класу.

Дерінг Ду почала ходити туди-сюди. Вона нахилилася до столу, заваленого різними довідковими книгами з історії Трикорнера. Школа надала багатий матеріал про Реліквії Фланкари, але деякі книги були написані від копита й надзвичайно старі. Найімовірніше, це були єдині існуючі примірники. Але деяких сторінок бракувало, що значно ускладнювало складання всієї загадки. Вона перегорнула сторінку в переплетеному зібранні сувоїв під назвою «Захисні сили Імперії». Її очі ковзали по стародавньому томі, намагаючись встановити зв'язки. Раптом один рядок на сторінці ніби вистрибнув до неї: Сталевий Жеребець із Нейплза. Це було так, ніби вона висіла на краю високої скелі й нарешті знайшла зачіпку, щоб підтягнутися. Де вона щойно це читала?

— Міс Рейвенхуф! — знову сказав жеребець, уже голосніше. Його парта посунулася, коли він неспокійно крутився, піднявши копито у відчайдушній спробі привернути увагу. Думка зникла швидше, ніж чапля, що помітила тріпочучого лосося. Дерінг роздратовано опустилася. Так близько.
— Чого тобі? Хіба не бачиш, що я трохи зайнята?

— Я просто подумав… що я можу допомогти, — сказав жеребець, опускаючи копито, з розумною усмішкою на своєму маленькому обличчі. Його шерсть була світло-коричнева, а на голові — скуйовджена шоколадна грива. Він ще не виріс у свій хвіст — той стирчав, ніби

маленька рослина. Веснянки були розсипані по переніссю. Як і інші учні, він носив синій шкільний жилет, але додав і власний стиль — червону бейсболку із зіркою спереду. Хто знає, звідки він узяв такий одяг. Це точно було не з цих місць.

— Малий, без образ, — відповіла Дерінг Ду, — але, здається, я й сама впораюся.
Поні знову повернулася до дошки і почала стрімко писати якісь слова, що не мали жодного сенсу навіть для неї самої.

— Ви навіть не хочете почути, що я скажу, міс Рейвенхуф? — спитав жеребець, крутячи своє перо. Надія на його обличчі і той факт, що Дерінг Ду вже втратила всі зачіпки для будь-якої послідовної теорії, змусили її передумати. Вона важко плюхнулася за учительський стіл, змирившись.

— Гаразд, — сказала вона. Відкинулася на спинку, закинула задні ноги на стіл і відкусила шматок свіжонарізаного ананаса, який один із учнів приніс як жертву «Пророчому Пегасу». Солодка, приємно-кисла соковитість фрукта потішила її смакові рецептори. Сік почав стікати по підборіддю, але їй було байдуже. — Ну давай, слухаю.

Решта класу вже давно перестала намагатися зосередитися. Жалюгідна імітація стельового вентилятора, зроблена з тонких пальмових листків, програвала війну з вологістю. Половина учнів спала, інша половина передавала одне одному записки. Паперовий Пегас пролетів застояним повітрям, вилетів у відкрите вікно і впав просто в пляму бірюзової трави іхуїтль. Попереду одна руда кобилка з заплетеними кісками малювала кролика. Зверху вона написала: МІЙ УЛЮБЛЕНЕЦЬ, ПЛЮШИК БАН.

— Ти мала рацію. Це Сталевий Жеребець із Нейплза, — сказав жеребець буденно. Він вказав на кут дошки, де Дерінг Ду намалювала статую міста — хранителя Стріли з Марапору. — Насправді його звати Моджо, але він злодій. Бачите, колись він був хорошим. Це він привіз Реліквії Фланкари до Трикорнера, але тепер він дуже злий, тому хоче їх повернути. Просто ніхто в місті мені не вірить, що це він. Вони всі його занадто люблять.

Дерінг фиркнула. Навіщо тому, хто подарував місту реліквії, забирати їх назад? Вона підняла брову.
— Я щось не зовсім розумію, малий…

— Мене звати Тейтер Тот! Я покажу! — відповів жеребець. Він встав із-за парти і потупав до дошки. Почав швидко перегортати книги, явно добре знайомий зі старими текстами. — ГР дозволяв мені дивитися їх після уроків, — пояснив він, гортаючи пожовклу сторінку.

— ГР? — Дерінг пригадала напис від копита на внутрішній обкладинці енциклопедії вдома: З БІБЛІОТЕКИ ГР, було там написано. — А хто такий цей ГР?

— Наш справжній учитель — Голден Рул, — знизав плечима Тейтер Тот. Маленький поні продовжував перегортати сторінки. — Він наче якийсь надрозумний дослідник реліквій. Перед тим як його забрали, він навчив мене всього цього.

Тейтер Тот жестом вказав на дошку та стос книг.

Голден Рул. Золотий Педагог. «Педагог» — це просто інше, більш розумне слово для вчителя. Тепер усе складалося — Голден Рул мав бути свідком Вехувійського Хексу!

Дерінг Ду спробувала пригадати обличчя золотогривого поні, який колись приходив до неї. Це мав бути саме Голден Рул! Зрештою, у нього була золота грива і хвіст, а його кьютімаркою була лінійка. Ця велика шкільна бібліотека справді виглядала як місце, де міг бути захований останній том енциклопедії. І вона ніколи б не здогадалася прийти сюди, якби не зв'язала все з відсутньою книгою! Розумний жеребець залишив це як підказку.

Зрештою, його «подарунок» містив інформацію про Реліквії Фланкари. Він намагався заманити її до Марапора, щоб вона допомогла врятувати його родичів. Але це не пояснювало, чому він розтрощив кімнату номер три в готелі «Get On Inn», залишивши їй лише мазь і використаний шматок паперу. І чому Моджо дозволив Голден Рулу, його єдиному ключу до завершення Вехувіуського Хексу, вийти з-під контролю.

— Ага! Ось воно! — вигукнув Тейтер Тот із радістю, розгладжуючи сторінку, що виглядала як найстаріша в усьому стосі. Частини деяких сторінок були вирвані, а цілий розділ на початку був відсутній.
— «Коли зорі минають половину шляху,
і ніч ховає їх у темряві,
колись шляхетне лоша тепер стало гірким,
і спробує принести вогонь і світло».

Він підняв погляд на неї, пишаючись собою, ніби ці слова були абсолютно зрозумілими, а не написаними якимось зашифрованим кодом.

— Логічно, — Дерінг знову почухала підборіддя, перечитуючи риму. Одне було точно: слова «вогонь» і «світло» зовсім не звучали добре, якщо ти живеш біля

підніжжя діючого вулкана. Моджо точно спробує використати силу Вехувія, щоб завершити хекс. Тобто всі її теорії досі були правильними. Було навіть приємно, що жеребець їх підтвердив. Дерінг примружилася на Тейтера Тота.
— Що ще ти знаєш?

— Моджо потрібна «заручна аудиторія». Домашні тварини Марапора ось-ось почнуть зникати, — відповів Тейтер Тот, широко розплющивши очі. Він зробив паузу і озирнувся. Інші учні не звертали жодної уваги.
— А ще я знаю, що вас звати не міс Рейвенхуф. — Він знизив голос до шепоту. — Ви ж Дерінг Ду, так?

— Допоможіть! — пронизливий крик рознісся з площі надворі. Звук сотень копит загуркотів, коли мешканці вибігали з домівок і робочих місць, щоб побачити, яка нова біда спіткала їхній улюблений Марапор.

— Допоможіть! — знову закричала струнка молода кобилка. Сльози текли по її білому обличчю. Вона схлипнула. Старша кобила, очевидно її мати, гладила її по спині й заспокійливо бурмотіла: «Що сталося, Йоллотль?»

— Він… він… він зник! Мій маленький Бруно зник! Він був просто цуценям… — вона знову зайшлася риданнями.

Каастік простягнув їй небесно-блакитну хустинку. Йоллотль вишмаркалася, і неприємний звук, що пролунав після цього, був схожий на крик великої гуски.

«Я сьогодні не бачив жодного зі своїх котиків…» — сказав жеребець, ось-ось готовий розчинитися в калюжі відчаю.

— Де Флаффі БААААН?! — закричала руда кобилка з кісками, вибігаючи з недомальованим малюнком улюбленого кролика, все ще затиснутим у копиті.

Жеребець у червоному плащі вийшов уперед і додав:
— Моїх гусей ніде немає!

Йоллотль знову вишмаркалася.

— Денісе, це ти?! — жеребець розгублено озирнувся.

— Вибачте, це просто я, — сумно відповіла Йоллотль.

Каастік на мить опустив голову, а потім підняв погляд на селян.

— Це саме те, чого ми боялися… можливо, навіть гірше. Усі поверніться додому й вжийте необхідних заходів безпеки.

Поні дивилися на нього з порожніми обличчями.

— Швидко! — крикнув він.

Паніка охопила всіх, і кожен кинувся до своїх домівок.

Дерінг Ду і Тейтер Тот обмінялися поглядами серед хаосу, що вирував навколо них. Якщо інші передбачення справдяться, то ця ніч — саме та ніч. Вони обидва це знали.

— Ходімо, малий. У нас є робота, — сказала Дерінг, передаючи йому зім’ятий аркуш із колами — той самий, що вона знайшла в заїжджому дворі. — Є якісь здогадки, що це означає?

Тейтер Тот вихопив папір, і його очі засяяли від радості.

— Я не знаю, що там написано, але я знаю, звідки це взялося.

За кілька хвилин вони знайшли книгу. Відірваний кут ідеально підійшов до сторінки тридцять три з «Пророцтв Південного Регіону: Села Трикорнера», наче частинка пазла. Без цього фрагмента сторінка була абсолютно нерозбірливою, але разом усе набуло сенсу.

Дерінг затамувала подих, коли її осяяло.

Ілюстрація на сторінці показувала поні, який стукає копитом у вхід печери. На наступному кадрі з'являлися двері. Кола були своєрідним паролем, написаним кінським кодом. Система була простою: поні мав виконати серію ударів копитом різної тривалості, один за одним, щоб потрапити до прихованих дверей. Тепер їй потрібно було лише знайти ці двері.

На обличчі Дерінг з'явилася усмішка. Єдине, що стояло між нею та її метою, — це один поні на ім'я Моджо. І вона могла б поставити все, що має, що знає, де він з'явиться цієї ночі. Все, що їй залишалося — просто чекати.

Розділ 9
Коли зорі минають половину шляху

Сільська площа Марапора була огорнута ніччю, а будівлі виглядали як полотно з чергуванням тіней і відтінків синього. Повітря починало холонути. І жовта пегаска з сіро-чорною гривою сиділа, терпляче чекаючи. Вона ніколи ще не була настільки готова.

Дерінг дивилася на свої копита й відпрацьовувала візерунок кінського коду з паперу. Коли вона довела його до досконалості, підняла погляд до зірок і проводила час, слухаючи симфонічне стрекотіння цвіркунів. Якби не те, що вікна будиночків були поспіхом забиті дровами, тихе похропування поні у своїх ліжках додало б ще й ритму до цієї мелодії. Дерінг трохи змістилася, щоб дати більше місця своїм крилам. Вона обрала чекати у дверях школи, бо звідти відкривався ідеальний огляд на площу.

Дерінг знову прокрутила риму в голові:
Коли зорі минають половину шляху,
і ніч ховає їх у темряві.

— «Половина шляху зірок…» — пробурмотіла вона, думаючи, чи не пропустила щось у повідомленні. — Легко. Це має бути пів години після заходу сонця.

Фраза про «темряву ночі» теж була очевидною.

Колись шляхетне лоша тепер стало гірким…

Це вже було більш відкрито для тлумачення, але якщо той малий знав, про що говорить, то це явно натякало на місцевого героя, що став злодієм. І єдиний, хто підходив під цей опис — Моджо, також відомий як Сталевий Жеребець із

Нейплза. Чому саме він «став гірким» — це вже зовсім інше питання.

Дерінг Ду все ще не могла повірити, скільки всього Тейтер Тот знав про пророцтво, Реліквії Фланкари та їхню безмежну силу. Його невгамовна жага до знань трохи нагадувала їй саму себе в тому віці: цікавість аж до безрозсудності. Будь-що заради пригод. Це навіть було зворушливо. Але переслідувати героя, що став злочинцем, посеред ночі — точно не те, чим мав би займатися такий малий.

Тейтер Тот благав узяти його з собою, але вона відправила його геть. Занадто багато молодих поні думають, що можуть робити те, що Дерінг робить щодня, і занадто багато з них потрапляють під перехресний вогонь. У підсумку їх завжди доводиться рятувати. Саме тому вона воліла працювати сама.

Дерінг глибоко зітхнула. З усіх частин її роботи засідки були найгіршими. Якщо ніхто скоро не з’явиться, їй доведеться брати все у свої копита.

Знайти вхід до печери й надерти одному жеребцю круп — обидва варіанти здавалися доволі привабливими.

Вона тихо вибралася зі свого укриття, тримаючи коліна низько до землі у своєму фірмовому повзучому русі. Площа була невеликою, тож за кілька кроків вона вже стояла перед статуєю.

У місячному світлі кам’яна скульптура наче ожила. Вдень вона виглядала гордою й відважною. Тепер — зловісною. Очі жеребця були вкриті нічною росою, моторошно блищали, мов справжні. Їх легко можна було прийняти за справжні солоні сльози.

Дерінг підняла копито й торкнулася вологи, щоб переконатися.

Коли камінь плаче — це ніколи не добрий знак. Це вона знала з досвіду.

Вид дощу, що стікав по очах статуї в Прихованій Гробниці королеви Сіпактлі, назавжди закарбувався в її пам'яті. Їй здавалося, що саме ці «сльози», які текли в тріщини, і відлуння криків видали загін поплічників Кабаллерона, що чатували в тінях.

— Що з тобою сталося, Моджо?.. — пробурмотіла Дерінг, обходячи статую.

Переднє праве копито було завмерле у піднятому положенні. Міцно затиснута в ньому була могутня Стріла Марапора. Сама стріла складалася зі складних переплетених частин золота й срібла. Реліквія сяяла, ніби світилася зсередини. Дерінг відчула, як у ній наростає захоплення. Сили цього предмета були величезні. Маленька частина її хотіла вихопити стрілу й злетіти в ніч. Вона була наче прекрасна сирена, що кличе її, намагаючись збити з правильного шляху.

Якщо зараз вона виглядала настільки неймовірно, то якою ж була ця дивовижна реліквія до того, як її брати були забрані з Лузітано та Поніпеї? Усі три були пов'язані між собою давнім могутнім закляттям. І мешканці сіл підтверджували, що стріла потьмяніла — так само, як і їхній дух — відтоді, як Моджо відвідав інші міста. Але чому саме стріла, з усіх трьох, залишалася недоторканою досі? Було надто багато запитань і лише один спосіб отримати відповіді. Дерінг вирішила стежити за монументом, поки щось не станеться.

Глухий стукіт копит по землі порушив тишу. Дерінг миттєво пірнула назад у своє укриття, серце шалено калатало в грудях. Вона прикрила рот плащем, щоб приглушити дихання. Все відбувалося саме так, як вона й сподівалася.

На площу увійшов величезний жеребець — його силует виглядав темним і загрозливим на тлі зоряного неба. Кошлаті основи його копит були більшими, ніж усі чотири копита Дерінг разом, і з кожним кроком земля під ним тремтіла. Коли він підійшов ближче, риси його обличчя стали чіткими. Дерінг намагалася розгледіти його кьютімарку, але він постійно рухався туди-сюди — очевидно, перевіряючи, чи немає шпигунів — якраз перед тим, як вона могла її побачити. Його шкіра мала блискучий сріблястий відтінок, а хвіст був глибоко чорний, за винятком кореня — там він світився гнило-зеленим.

— Сталевий Жеребець із Нейплза! Який же я тепер жарт… — прогримів він, зупинившись біля підніжжя статуї. — Я ніколи не заслуговував на пам’ятник. Набагато краще, що тепер я — великий і могутній Моджо, поні, який бачить те, що хоче, і просто забирає це собі!

Жадібне чудовисько підняло голову й розсміялося.

— Нехай ця статуя стане попередженням для всіх, хто ще колись наважиться стати мені на шляху!

Ще одне передбачення Тейтера Тота справдилося. Злодієм був не хто інший, як шанований герой сіл Трикорнера — Сталевий Жеребець із Нейплза! Саме він колись приніс Реліквії Фланкари до цього регіону, щоб захищати поні від лави гори Вехувій. Але що змусило його стати злим? Раніше він дбав лише про захист сіл, а тепер сам їх руйнував. Це не складалося в єдину картину. Дерінг одразу

згадала напис у книзі про «колись шляхетного лоша, що став гірким». «Гірким» — це ще м’яко сказано. Щось мало статися, що так глибоко зранити його душу.

І тут єдиноріг повернувся так, що стало видно його бік — і Дерінг здригнулася, нарешті зрозумівши, чого він прагне.

Його кьютімарка була спотворена. Глибокий розріз посередині жорстоко її знівечив. Важко було сказати, яким був символ раніше, але він виглядав зеленим. Шкіра в центрі була сирою, блискучо-червоною. Дерінг була вражена. Хто міг таке зробити — і як? кьютімарка — це сутність поні, фізичне втілення його душі. Це мала бути дуже темна магія.

Вона відчула краплю співчуття до жеребця, але швидко відкинула її. Неважливо, що він пережив — він не мав права тягнути всіх за собою. Села Трикорнера потребували Реліквій Фланкари більше, ніж він.

Раптом пролунав низький гул. Здавалося, він долинав із джунглів. Спочатку Дерінг подумала, що це армія наближається, але запах сірки й дим у далині сказали інше. Гора Вехувій цієї ночі вибухне!

Моджо відкинув капюшон, відкривши дику гриву й жовті очі, що палали жагою помсти. Він підняв погляд на свою здобич із жадібністю, але на мить завмер — смакуючи цей момент.

— Я поверну те, що по праву моє. І ніхто мене не зупинить.

Реліквії Фланкари, села Марапор, Лусітано й Поніпея, і всі поні, що там живуть, ось-ось мали стати лише історією.

Або стали б… якби Дерінг Ду не ховалася в тінях

Розділ 10
Велична Стріла Марапора

Дерінг Ду кралася позаду жеребця. Завдяки новому маскувальному плащу, який вона придбала того дня на ринку, вона була ще непомітнішою, ніж зазвичай. Але часу на продумування стратегії майже не залишалося. Якщо вона вискочить і покаже себе, то, без сумніву, зможе відволікти Моджо від крадіжки стріли, але наслідки можуть бути гіршими. Він володів потужною магією — магією, яку без вагань застосує проти неї. А їй потрібно було залишитися живою, щоб урятувати всіх цих поні. Вона підійшла ще ближче, граючись із вогнем, але скажений єдиноріг був надто зосереджений на своєму завданні, щоб помітити щось інше, окрім дорогоцінного об’єкта свого бажання. Дерінг вирішила простежити за ним до його лігва.

Ріг Моджо засяяв магічним світлом, коли він заплющив очі й почав бурмотіти закляття. Сяюча стріла затремтіла на місці, але знадобилося кілька спроб, щоб звільнити її. Із кінчика його рога сипалися іскри, ніби той давав збій. Він загарчав від злості, знову намагаючись зосередитися й спрямувати магію на статую. Чи сталося щось із його силою? Дерінг читала дослідження про зв’язок між єдинорогами та їхніми кьютімарками й замислилася, чи не є Моджо яскравим прикладом цього явища.

Попри це, Дерінг не могла не помітити іронії: швидше за все, саме Моджо й поставив стрілу на це місце, зробивши її надзвичайно складною для викрадення.

Стріла піднялася в повітря. Вона оберталася, огорнута чорним димом. Моджо усміхнувся.
— Дерінг Дуууу! — протягнув він. — Я тебе баааачу!

— Це навіть зручно, Моджо, — Дерінг стала в захисну стійку, широко розставивши ноги й опустивши голову. Вона була готова атакувати. — Бо ти зможеш подивитися, як я заберу в тебе цю стрілу!

Дерінг рвонула вперед у великому стрибку, допомагаючи собі крилами. Вона приземлилася на спину статуї й одразу ж злетіла знову — цього разу цілячись у спину єдинорога. Якщо вона буде позаду нього, він навіть не зможе націлити на неї магію.

Але Моджо вчасно відскочив убік і помчав за шкільну будівлю. Дерінг не зупинилася. Вона перелетіла одноповерхову споруду й зависла над ним.

— Те, що щось колись було твоїм, не означає, що так буде завжди, Моджо! — крикнула вона зверху.

— Хіба? — засміявся Моджо. — Ну що ж, дякую за натхненну лекцію, професоре. Думаю, сьогодні я багато чого навчився.

Жеребець рвонув уперед і схопив щось у тіні. Темна маса заворушилася, звиваючись, але Дерінг одразу зрозуміла, що це — за знайомою червоною бейсболкою.

— Тейтер Тот! — вигукнула Дерінг, відчувши більше, ніж очікувала. Безрозсудний малий. Він спостерігав із протилежного боку вулиці. Звісно ж, він не послухався її наказу триматися подалі.

— Чи не маю я чогось твого, що ти хочеш повернути? — Моджо витягнув бідного жеребчика на світло. Малий брикався й намагався вирватися, але сили були нерівні. Моджо притис копито до його рота. — То підійди й забери!

Гора Вехувій знову загуркотіла, і клуб чорного диму огорнув єдинорога й жеребчика. Коли він розвіявся — їх уже не було.

Розділ 11
Спустошене сховище

Моджо мчав дедалі швидше крізь густі зарості джунглів. Тейтер Тот сидів у нього на спині, а Стріла Марапора була надійно схована в коричневому шкіряному сагайдаку, перекинутому через його широкі груди. З кожним кроком вони наближалися до підніжжя гори.

— Я н-н-не б-б-боюся тебе! — пискнув Тейтер Тот, хоча тремтів, як марапорський листяний жук. — Насправді… м-м-мені навіть весело!

— Чудово! — вигукнув Моджо, ледве чутний крізь гупання власних копит. — Я завжди ціную добровільних жертв!

За кілька миль звідти Дерінг летіла низько над кронами пальм. Вона боялася, що якщо підніметься вище, то втратить ціль через густу рослинність унизу. Можливо, Моджо вже переніс Тейтера Тота прямо у своє вулканічне лігво за допомогою чорного магічного диму, але інтуїція підказувала Дерінг, що він не зробив би все настільки просто. Єдиноріг хотів, щоб його знайшли — він грався з нею.

— Якщо тобі потрібна гра, Моджо, то ти її отримаєш! — вигукнула Дерінг у темні джунглі, витягнувши ноги вперед, коли вітер свистів повз обличчя й розвивав її сіро-чорну гриву, поки вона лавірувала між деревами. — І це ще не все!

Вона стрімко пролетіла повз знайомий ряд пальм, вихопила свій пробковий капелюх і на ходу наділа його, навіть не зменшуючи швидкості.

Попереду Дерінг помітила густу завісу ліан прямо на своєму шляху. Не вагаючись, вона простягнула копито й почала використовувати їх, щоб розгойдуватися крізь джунглі в чітко розрахованому ритмі. Розгойдалась — схопилася. Крила — потім копито. Розгойдалась — схопилася. Крила — потім копито.

На останньому русі вона кинула своє тіло вперед у плавній дузі й завершила акробатичний маневр, приземлившись на всі чотири копита. Коли вона випрямилася, перед нею вже був вхід до печери біля підніжжя гори. У повітрі стояв різкий запах сірки й вулканічного попелу.

— Цей раунд за мною, Моджо.

Вона увійшла до печери й побачила двері на протилежній стіні. Вони виглядали саме так, як на малюнку — частина стіни, що повторювала всі вигини й нерівності природного каменю. Тонкий шар моху майже повністю приховував контур входу. Неозброєним оком його було майже неможливо помітити. Але Дерінг знала, де шукати.

У кишені її плаща лежав відірваний шматок сторінки, але він їй уже не був потрібен. Вона підняла праве копито й відтворила з пам’яті послідовність кінського коду:

Туп-тап-тап. Таааап. Тап-тап. Тааааап-тап-тап.

Уся печера затремтіла, і дрібні уламки вулканічного каменю посипалися зі стелі. Дерінг прикрила голову й подивилася на двері. Вона спробувала їх відчинити, але нічого не виходило. Вони застрягли, відкрившись лише на кілька сантиметрів.

Залишався тільки один варіант.

Дерінг відбігла на інший бік печери. Вона намагалася створити якомога більшу дистанцію між собою й дверима, але простір був тісний. Вона різко відштовхнулася задніми ногами й помчала вперед на повній швидкості. Глухий удар! Її тіло врізалося в двері. Вони трохи здригнулися — і знову завмерли.

Дерінг зітхнула. Це мало спрацювати.

— Ооо! Оо! Абгхх! Іїі-єєє! —
Дерінг Ду різко обернулася й опинилася віч-на-віч… із червоноокою ревучою мавпою! Вона ніколи раніше не бачила такої наживо.

— Серйозно?.. — роздратовано відповіла Дерінг. Хоча її й захоплювало блискуче довге хутро та закручений хвіст істоти, зараз був зовсім не час для спостережень за тваринами.

Мавпа оголила гострі зуби й знову завила:
— Іїі-єєє! Аах! Абх!

Із тіней повиповзали ще з два десятки мавп, гойдаючись і верещачи від люті. Схоже, пегаска випадково потурбувала чиєсь лігво.

— Ну що ж, пухнастики… підходьте! — Дерінг зробила крок уперед, готова битися з кожною, якщо доведеться.

Але замість бою з маленькою армією розлючених мавп вона раптом провалилася вниз — темрява поглинула її.

За кілька секунд вона важко приземлилася на слизький червоний мул. Дерінг покотилася вузьким підземним тунелем, що вів глибоко в нутро вулкана. Вона притиснула кінцівки до тіла, розуміючи, що так рухатиметься швидше.

Час спливав — якщо вона не врятує Тейтера Тота незабаром, він стане просто підсмаженим жеребчиком. Лишалося тільки сподіватися, що цей тунель не викине її прямо в лаву.

БАХ!

Дерінг вдарилася об землю, вивернувши тіло так, щоб не впасти на пошкоджене крило. Розріджене, сірчане повітря — або ж саме падіння — змусило її легені стискатися. Її скрутив напад неконтрольованого кашлю, який луною рознісся по великій печері з червонуватого вулканічного мулу й крапель води. Забруднений плащ заплутався навколо її талії. Якби тільки вона могла дістати свою флягу з водою з кишені… тоді кашель припинився б. Але вона не знала, чи не чекає Моджо десь поруч, готовий напасти, поки вона беззахисна. Шуміти зараз було небезпечно.

Та було вже запізно. Її почули.

З усіх боків на неї кинулася ціла орда пухнастих і пернатих створінь. Цуценята, кошенята й пташенята всіх порід гавкали, шипіли й кричали. Здавалося, кожне з них було одержиме лише одним — знищити її. Їхні очі світилися яскраво-жовтим, із червоними спіралями — зачаровані зловісним Моджо.

— Гарні тваринки… — тихо сказала вона, відступаючи назад.

Спогад із її сну в готелі раптом повернувся — натовп малих тваринок, що благали про допомогу. Це були викрадені домашні улюбленці сіл Трикорнера! І вона мусила знайти спосіб урятувати їх теж.

— СТОП! — наказала Дерінг, стрибнувши на ноги. — Назад! Я серйозно, шибеники!

Вона хльоснула своїм шкіряним ласо перед ними, створюючи відстань у кілька копит.

— Я знаю, що ви не такі насправді! — продовжила вона. — Це Моджо зробив із вами це, так?!

Тварини раптом замовкли й завмерли. Кілька цуценят нахилили голови набік, збентежені. Руде кошеня на сталагміті почало муркотіти.

— Я можу вас звільнити, якщо ви приведете мене до нього.

Дерінг опустилася на коліна перед великим білим кроликом із коричневими плямами.

— Флаффі Бан, так?

Його огорнув блакитний дим, і коли він розвіявся, червоне сяйво зникло з його очей. Він кілька разів кліпнув і розгублено озирнувся, ніби прокинувся від сну. Потім подивився на Дерінг і кивнув.

— Бруно? Деніз! — покликала вона, згадавши імена, які чула в селі.

Із натовпу вийшли бассет-хаунд і величезна біла гуска. Їх також огорнув жовто-червоний дим, і очі повернулися до нормального стану, як і у Флаффі.

Кролик, пес і птах стали перед Дерінг, тепер готові допомогти.

— З поверненням! А тепер швидко — допоможіть мені з іншими! — сказала Дерінг, витягуючи мотузку. — У мене є план. Але спочатку… вам доведеться зв’язати мене.

Розділ 12
У череві звіра

Двоє інших полонених — Голден Рул і Тейтер Тот — уже були в клітці, коли Дерінг прибула до черева вулканічного лігва Моджо. Вона витягнула шию, намагаючись зрозуміти, чи легко буде зламати замки. Але з її положення це було неможливо оцінити. Її ноги й крила були зв'язані мотузками, і її тягнули на возі дванадцять одержимих цуценят та великий кролик, який удавав, що він одержимий. План був дивним, але Дерінг довіряла своїй інтуїції настільки, щоб вірити в його шанс на успіх. У будь-якому разі, це привело її до Моджо та інших.

— Дерінг! — вигукнув Тейтер Тот, у його голосі змішалися паніка й полегшення.

— О, мої вірні слуги! Бачу, ви принесли мені подарунок, — із задоволенням усміхнувся Моджо. — Пригостимо всіх пізніше. Маю відчуття, що кісток вистачить на всіх.

Він зустрівся поглядом із Дерінг Ду. Вона зробила все можливе, щоб виглядати так, ніби справді бореться з мотузками. Це була частина вистави — і вона спрацює лише якщо Моджо повірить у неї.

— Ти не втечеш із цим, Моджо! — вигукнула Дерінг. Вона стиснула зуби й видала низьке, звірине гарчання.

— Ще й як втечу, — відповів Моджо.

Він викликав Флаффі Бана й показав на клітку.

— Бо, здається, я отримую все, що хочу.

Флаффі Бан підстрибнув до Дерінг. Пара вівчарок підійшла й перегризла мотузки зубами. Потім кролик відкрив клітку, і собаки заштовхнули Дерінг усередину.

Дерінг тихо заскиглила, але водночас непомітно підморгнула собакам. Тейтер Тот підбіг і сховався за нею. Голден Рул виглядав ще брудніше, ніж тоді, коли вона бачила його в лісі. Його золота грива була зваляна, липка й злиплася пасмами. На щоках були плями вулканічного попелу, а зелений оксамитовий плащ зник. Дерінг побачила рану на його правому копиті — можливо, завдану Моджо, але вона не була певна. Після всього, що вона дізналася від Тейтера Тота, вона зрозуміла: він достатньо розумний, щоб мати якийсь план. Він зустрівся з нею поглядом і ледь помітно кивнув. Отже, він на її боці. Дерінг замислилася, який саме у нього план — і чи не завадить він її власному.

— Звісно, я хотів забрати всі три Реліквії Фланкари, — продовжив Моджо, повністю не помічаючи мовчазної розмови за ґратами. Він підійшов до кам’яного постамента, накритого чорним оксамитом. — І дивіться! Могутній Меч Лузітано, Посох Поніпеї і твій старий знайомий — Стріла Марапора.

Він смикнув тканину, відкриваючи витончену металеву підставку. У ній було три гнізда, кожне заповнене окремою реліквією.

Сріблястий жеребець ходив навколо сяючої трійці артефактів. Їхнє яскраве світло було майже неможливо витримати. Воно освітлювало всю кімнату, яку тепер могла роздивитися Дерінг. Почорнілі вулканічні стіни були гладкі й вигнуті — повна протилежність вузькому тунелю, яким її сюди закинуло. Уздовж залу стояли дерев’яні лави, що вже

заповнювалися сотнями викрадених домашніх тварин із Лусіано, Поніпеї, Марапора та, можливо, інших далеких місць. Вони сиділи, ніби зібрані для вистави.

Заручна аудиторія.

Дерінг згадала слова з енциклопедії: він зачарував тварин, щоб вони виконували його накази й дивилися, як він проводить Вехувіуський хекс!

Єдине, що відділяло лавки від платформи, — це яма з киплячою розплавленою лавою. Усе це місце дуже нагадувало черево корабля капітана Поні, якби той перевернувся догори дном. Моряки називали це «перекренитися». Хіба Тейтер Тот не казав, що колись Сталевий Жеребець із Нейплза був командиром Королівського флоту?

— «Мо»? — прошепотіла Дерінг сама до себе. Вона згадала розмову Стіл Енкор і Сі Сторм на кораблі. Вони казали, що один поні «змінився». Тепер вона зрозуміла, що вони мали на увазі.

Моджо продовжував ходити туди-сюди, його потворний шрам на кьюті-марці виглядав ще жахливіше в примарному світлі реліквій. Він повернувся до Дерінг, і кути його рота розтягнулися в демонічній усмішці.

— І я хотів тебе, Дерінг Ду.

Він підійшов ближче, намагаючись зламати її кам’яний вираз обличчя.

— Невже? — відповіла Дерінг непохитно. Хоч всередині вона намагалася зрозуміти його слова. Чому злий жеребець

хотів заманити саме її, знаючи, що вона може зупинити його план? Тут мало бути щось більше.

— О так… — продовжив Моджо, смакуючи кожне слово. Він підійшов до великої скляної колби, в якій крутився різнокольоровий дим. Він дивився на неї, ніби зачарований. — Саме тому я й послав свого друга Голден Рула до тебе з візитом. Звісно, після того як я витягнув із нього всю інформацію про силу реліквій, я хотів використати його як свідка — свого власного «Золотого Педагога». Але коли він сказав мені, що я все зрозумів неправильно — що це має бути золотий пегас із кьютімаркою вулкана на боці — я, м'яко кажучи, трохи… розлютився.

Обличчя Моджо перекосилося від гніву.

Дерінг розгублено подивилася на Голден Рула. Її кьютімарка була у вигляді рози вітрів. Він точно мав знати, що говорить неправду. Чому він збрехав про вулкан? Голден Рул кашлянув і зустрів її погляд. Його підморгування було настільки швидким, що вона ледь помітила його. Це був знак — просто грай далі.

Моджо взяв себе в копита й продовжив:

— Але я маю ніжне серце. Бідний шкільний вчитель благав про життя, і я дав йому шанс вижити. Я сказав, що він мусить знайти мені того пегаса, інакше… — Моджо кивнув у бік брудного, зламаного жеребця в кутку, — я не говоритиму, яка доля його чекала. На щастя для нього, те, що він зробив, щоб привести тебе до мене, спрацювало. І в мене ще більші плани на тебе, дорога. Ти станеш моєю новою помічницею!

Його очі спалахнули злим захватом.

Дерінг боролася з ґратами клітки.

— Ти не втечеш, Моджо. І я не дозволю тобі нашкодити цим невинним жителям, забравши їхню єдину захистну силу від вулкана, який от-от вибухне!

Печера загуркотіла, і з шатрових кам’яних склепінь посипалися уламки. Вони впали в лаву, яка закипіла ще сильніше. Чорний дим піднявся вгору й огорнув усе навколо. Дерінг знову зайшлася кашлем.

— Ой, у когось чутливе горло? — Моджо скривився з удаваним занепокоєнням. — Але давайте назвемо слабкого пегаса тим, ким він є: слабким. Це ніколи не була твоя гра, Ду.

Моджо зловтішно посміхнувся.
— Тобі краще вже здатися зараз! І Голден Рул! Він же сказав, що ти найвідважніша в Еквестрії!

Моджо кинув на Голден Рула злий погляд.
— Мушу сказати, я страшенно розчарований.

Він підійшов до клітки й наблизив морду впритул. Дерінг боролася з ґратами й видала тихе звіряче гарчання. Моджо театрально відкинув назад свою зелено-чорну гриву й розсміявся.

— Але все ж, оскільки ти пегас, який підходить під опис… гадаю, ти справді зійдеш.

Він повернувся до колби.

— Подивіться на ці маленькі душі тварин! Хіба вони не прекрасні? Сотні їх… я збирав їх дуже довго…

Вихор усередині колби пришвидшився, перетворюючись на мініатюрний смерч. І ніби у відповідь, уся лава внизу закрутилася у величезний торнадо, що піднімався до стелі. Моджо дивився на це з захватом.

— Вехувій майже готовий! Я завершу закляття — і все буде зроблено! Моя кьютімарка буде відновлена, і я стану найпотужнішим поні!

Він рвонув до клітки й вибив двері потужним вибухом магії.

— А тепер покажи мені свою кьютімарку!

— Дерінг! Закрий свою кьютімарку!!! — у відчаї закричав Тейтер Тот.

Жеребець прикрив очі, коли Моджо зірвав плащ Дерінг із її боку.

І Дерінг Ду, і Моджо завмерли від шоку.

кьютімарка Дерінг Ду… зникла

Розділ 13
Втеча з гори Вехувій

— Але… але… — Моджо відступив на крок, приголомшений новим поворотом подій. Він схопив Дерінг за комір плаща, притягнув її морду до своєї й загарчав: — Що ти зробила, Дерінг?! Це все псує!

Золота пегаска хотіла б мати відповідь, але вперше вона справді занервувала. Де поділася її улюблена роза вітрів — сама сутність її понячої особистості? Дерінг Ду раптом відчула себе значно слабшою. Вона вражено глянула на свій бік. Це ж, мабуть, просто гра світла… так?

Моджо вискочив із клітки й кинувся до реліквій, очі палахкотіли люттю. Він навіть не помітив, як маленький Тейтер Тот вислизнув і помчав до зачарованих тварин. Моджо вихопив Меч Лузітано зі стійки, підняв його над головою й поклав горизонтально на землю. Схоже, він збирався провести закляття попри все!

Голден Рул ахнув. Він розумів, що це означає насправді — якщо Моджо досягне успіху, сила реліквій зникне… назавжди. І ніщо більше не зможе захистити Марапор, Лузітано чи Поніпею від гори Вехувій.

Усе розвалювалося. Голден Рул підбіг до розгубленої Дерінг.

— Дерінг! Я знаю, ти мене не знаєш, але ти мусиш довіритися мені. Твоя кьютімарка на місці — просто він її не бачить. — Він кивнув у бік Моджо. — Пам’ятаєш мазь, яку я залишив тобі? Вона особлива — вона приховує кьютімарку.

Потрібно кілька днів, щоб подіяло, але я сподівався, що ти здогадаєшся або хоча б використаєш її.

Золотогривий професор усміхнувся.

— І ти це зробила.

Він ретельно спланував усе, щоб переконатися, що вона буде в безпеці, якщо прийде рятувати села.

— Що?! — Дерінг ніби ожила. — Ну так чому ти не сказав раніше, друже?! Є ще щось, про що хочеш мене попередити?

Голден Рул заговорив дуже швидко:

— Я і є Золотий Педагог. Я обдурив його, щоб привести тебе сюди. Я знав, що це його заплутає, а ти нас урятуєш. Коли я приходив до тебе, на мені було закляття мовчання, але я зміг трохи опиратися й залишити підказки…

— Без образ, професоре, але лекцію доведеться скоротити! — вона скинула плащ і миттєво перейшла до дії. — У нас є робота! Ходімо!

По той бік платформи Моджо вже тримав у копитах Посох Поніпеї. Він божевільно реготав, опускаючи його на меч у правильному розташуванні. Стіни печери знову затремтіли, і зверху посипалися уламки. Запах сірки ставав дедалі сильнішим. Чорний дим піднімався звідусіль.

— Тейтер! — крикнула Дерінг через кипляче озеро лави. Червона бейсболка допомогла швидко його знайти серед диму. Можливо, цей малий і справді знає, що робить. — Ти й ГР — виведіть тварин! Я розберуся тут! Швидше!

Тейтер кивнув, і Голден Рул кинувся допомагати.

Настав час Дерінг Ду рятувати села.

— МОДЖО! — вигукнула вона крізь гуркіт вулкана. — Віддай стрілу. Зараз же.

Вона обережно рушила до нього. Переговори — справа тонка.

— І чому я маю це зробити? — Моджо крутив стрілу в копитах, мов жезл. — Я за мить отримаю те, чого хочу. Мені лише треба покласти її туди.

Він вказав на складені реліквії, які вже пульсували дивним зеленим світлом. Щось точно відбувалося — але Дерінг не збиралася залишатися, щоб це з'ясувати. Або перетворитися на розплавленого пегаса.

— Я мала справу з Ауїзотлем — і з тобою впораюся!

Моджо завмер.

— Чиє… ім'я… ти… СКАЗАЛА?!

— Ауї—!

— РРРРАААА! — Моджо кинув стрілу й рвонув на Дерінг. — Ти знаєш, хто зробив мене таким?!

— Це Ауїзотль зробив із тобою це? — здивовано відповіла Дерінг. — Але чому?

Вона знала, що цей схожий на пса монстр — зло. Він був її заклятим ворогом. Але вона ніколи не думала, що саме він стане відповіддю на цю загадку.

— Він мене спотворив! — з розпачем вигукнув Моджо. — Лише тому, що я хотів покинути його зграю поплічників! Я

більше не хотів жити таким життям! Я хотів повернутися до флоту. До свого корабля… до капітана Поні!

Він загарчав низько й глухо.

— Ти ще можеш це виправити! — вигукнула Дерінг, витираючи піт із чола. Стовп лави вирвався вгору й ледь не дістався стелі печери. Велика крапля впала поруч із реліквіями й зашипіла на розпеченому камені. — Тобі не потрібно більше нікому шкодити. Просто віддай мені реліквії!

Моджо глянув на реліквії, потім — на руйнуючуся печеру. Він розумів, що вона права. Усе скінчено. Він міг так само загинути разом із цим вулканом — як морський капітан гине разом зі своїм кораблем. Це він ще пам’ятав.

Він знову подивився на Дерінг.

— Забирай їх, — загарчав він.

Дерінг обережно ступила крок уперед, вагаючись.

— Я сказав — ЗАБИРАЙ ЇХ! Забирайся звідси! Залиш мене!

Пегаска рвонула вперед і одним швидким рухом схопила всі три реліквії. Вона підхопила шкіряний сагайдак Моджо й закинула їх туди. На мить зависла в повітрі, а тоді пірнула вниз ще й за скляною колбою. Після цього злетіла крізь чорний дим і вилетіла назовні, над кратером вулкана. Вона не дозволила собі озирнутися на бідного звіра, якого залишала позаду. Це було занадто трагічно.

Коли вона відлетіла достатньо далеко й змогла знову вдихнути свіже повітря, Дерінг Ду озирнулася. Дим клубочився над ревучим монстром. Це виглядало майже нереально на тлі пишної тропічної природи. Якби наслідки

не були такими страшними, це навіть було б красиво. Але залишалися лічені хвилини до справжнього виверження гори Вехувій. Вона знала, що мусить зробити. Три села. Три реліквії. Один пегас. Варто спробувати.

Її серце билося майже так само швидко, як вона летіла, але Дерінг Ду вже повернула Меч Лузітано на його законне місце. Статую прекрасної й могутньої кобили знайти було легко — вона стояла просто в центрі міста, як і в Марапорі. І хоча вона не встигла пояснити, як повернула їхній дорогоцінний меч, вона чула, як жителі радісно вигукують їй услід, поки вона мчить далі — до Поніпеї.

Коли вона вставила Посох Поніпеї в копита кам'яного поні, що виглядав як старий чарівник, повз пробіг загін поні у формі. Один із них віддавав накази, наче керував рятувальною операцією:

— Ви — ліворуч, я — праворуч! Зберіть усіх і ведіть до узбережжя!

— Капітан Поні? Це ви? — Дерінг не могла повірити. Той самий легендарний морський капітан, з яким вона нещодавно провела кілька тижнів, був тут — просто зараз!

Бородатий капітан зупинився.

— Ми знайомі, пані?

— Звісно, ми… — Дерінг раптом згадала про той «зайцем на кораблі» момент. — Здається, ми бачилися в Троттердамі, у порту. У будь-якому разі — мені треба летіти!

Вона злетіла в блакитне небо й помчала до свого нового дому — Марапор.

З гори пролунав гучний гуркіт. Вулкан почав вивергатися! Червоні фонтани лави виривалися в небо, розліталися по схилах і прямували до сіл. Дерінг стиснула зуби й додала ще швидкості. Ця лава їх не дістане. Не поки вона тут.

Коли перед нею з'явилася площа Марапора, вона не знала, чого чекати. Але там стояли всі — спокійні, зібрані. Голден Рул й Тейтер Тот уже повернулися й були оточені сотнями врятованих домашніх тварин, які ще шукали своїх господарів. До статуї вів вільний шлях.

Дерінг навіть не приземлилася. Вона стрімко підлетіла до кам'яного жеребця й просто в повітрі втиснула стрілу в його копито. У ту ж мить реліквія засяяла, і два промені світла пронеслися над містом, утворюючи ідеальний кут у шістдесят градусів — один із кутів особливого трикутника.

— Реліквія з'єдналася зі своїми братами! — вигукнув Каастік. — Пані Рейвенхуф! Ви зробили це! Ми захищені від вогняного звіра!

У цей момент гора Вехувій викинула ще потужніший потік лави. Розпечені краплі посипалися з неба. Усі поні пригнулися від страху. Але щойно лава наближалася до міста, невидиме силове поле зупиняло її. Жодна крапля не впала ні на них, ні на їхні домівки.

Поні дивилися з подивом. Це було справжнє диво.

І тепер залишився лише один поні, якого треба було врятувати.

Розділ 14
Сталевий Жеребець із Нейплза

Знайти печеру мавп вдруге було зовсім неважко. Дерінг дісталася туди за лічені хвилини. Він був там, як вона й очікувала — вкритий попелом і згорблений у кутку. Поруч сиділа ревуча мавпа й дивилася на нього, не розуміючи, що відбувається.

Дерінг не хотіла визнавати, що відчуває інакше, але все ж вирішила спробувати.

— Моджо? — вона склала крила й повільно підійшла до поваленого лиходія.

Він підняв голову, глянув на неї й буркнув:

— Чого тобі ще треба?

— Я прийшла дещо тобі повернути, — відповіла вона. — Твоє життя. І після всього, що ти зробив, наражаючи цих поні на небезпеку, ти мав би бути за це вдячний.

Моджо скривився.

— І як ти це збираєшся зробити?

— Капітан Поні зараз у Поніпеї. Іди до нього й скажи, що хочеш повернутися до команди. І візьми це.

Вона кинула йому скляну колбу з різнокольоровим вихором усередині.

— Під час подорожі ти маєш повернути душі тваринам, а самих тварин — їхнім справжнім господарям. Коли закінчиш це завдання, я відведу тебе туди, де тебе зможуть по-справжньому зцілити.

Дерінг Ду не зовсім блефувала. Вона знала, що Моджо знадобиться набагато більше часу, щоб виконати це, ніж їй — знайти всезцілюючу Кришталеву Сферу Хумна.

Моджо тримав колбу в копитах, і в його очах з’явилася сльоза.

— Але чому? Чому ти це робиш для мене?

— Бо кожен поні заслуговує на свою кьютімарку, — відповіла Дерінг Ду. — І я дуже не люблю Ауїзотля.

Розділ 15
До наступної пригоди

— А це що? — Дерінг Ду тримала в копитах коричневий паперовий пакунок. Вона вже збиралася покинути Марапор й повернутися до своєї хатини на довгоочікуваний відпочинок. Святкування перемоги над вулканом і повернення домашніх улюбленців нарешті вщухло. Дерінг випила сидру на власну вагу й наїлася мангового та ананасового пирога. Завжди краще йти на такій високій ноті.

Тейтер Тот радісно підкотився на передніх копитах, а Голден Рул стояв позаду, ледь усміхаючись.

— Це подяка. За все.

— Не знаю, чи ти помітив, але я не дуже сентиментальна… — сказала Дерінг, розриваючи обгортку.

Її щелепа відвисла.

— …хіба що коли йдеться про книги!

Це був унікальний, написаний від копита том під назвою *«Місцеві магічні рослини Півночі й Півдня, том 5: Квіти»*. Обкладинку прикрашали чудові ілюстрації гібіскуса та сомнамбулярних квітів у стилі Марапора, а сторінки були заповнені особистими нотатками Голден Рула.

— Ти впевнений, що хочеш із цим розлучитися, друже? — фиркнула Дерінг. — У мене ж уже є твоя енциклопедія вдома.

— Повір, вона тобі ще знадобиться.

Голден Рул усміхнувся так, що Дерінг замислилася. Звідки він узагалі все це знає?

— Ну, якщо наполягаєш, — знизала плечима Дерінг із усмішкою й обережно поклала книгу в свою сумку.

Вона нахилилася й поплескала Тейтера Тота по голові.

— Тримайся подалі від проблем, гаразд, малий?

Той кивнув із сумною усмішкою.

— Не розраховуй на це, — відповів він.

Вона усміхнулася у відповідь, торкнулася свого пробкового капелюха й вирушила до наступної пригоди: спокійного читання з кульбабовим чаєм у своєму улюбленому зеленому кріслі.

— І ще, Дерінг! — гукнув їй услід Голден Рул. — Вчися старанно. Особливо зверни увагу на дещо в одинадцятому розділі. Воно називається Квітка Вічності.

Схоже, відпочинок буде не таким уже й довгим.

Три зниклі реліквії
Два таємничі жеребці
Одна безстрашна пеласка

**Глибоко в південних краях Еквестрії назріває небезпека,,,
але хто ж саме заварює цю кашу?**

**Три віддалені села - Марапор, Лузітано та Поніпеї -
існують уже століттями в тіні палаючого, активного
вулкана Вехувій. Села захищає надзвичайно
потужний набір магічних артефактів, відомих як
реліквії Фланкари - стріла, меч і посох.
Але коли ці безцінні артефакти починають зникати
просто перед тим, як, за прогнозами, має вивергнутися
Вехувій, налякані мешканці впадають у паніку.**

**Таємничий незнайомець кличе Дерінг Ду приєднатися
до пошуків, і вона відгукується на цей поклик -
навіть якщо це означає опинитися просто в гарячій лаві**

**Чи зможе Дерінг Ду впіймати злодія й врятувати села,
перш ніж стане надто пізно?**